Donec Perficiam

Número 05 - Març 2021

Resultat Repeticions

Verd i Des de dalt
T'expliquem els temes dels propers concursos

Bicicletes
L'autor ens explica com va fer la fotografia guanyadora

L'entrevista: Tino Soriano
"...per molt bon fotògraf que siguis, mai transmets la realitat que has viscut"

La Lliga 2021: classificació després de tres jornades

Susan Holmquist, la rubia danesa

Steve McCurry

Els Tupolev

Organitzar fotografies

La biblioteca
"En aquesta ocasió us recomanaré un llibre de dimensions reduïdes, pràctic i econòmic"

Macrofotografia, segon lliurament

Viatge insòlit
"Anem a fer cantonades"

Natura al riu Besòs

Ira i foc
"Així que tot seguit vaig obrir la porta de casa i vaig dir a la dona i als nens que no m'esperessin per sopar"

Fotografia de portada Judith Aranich (detall)

Índex

03. Editorial
04. Foto guanyadora Repeticions
05. Estadístiques
12. Explica'ns-ho
13. El Foto Fòrum
15. Uns altres ulls ens mirem
16. Tot après, tot per aprendre
18. Te'n recordes?
19. I ara toca...
20. Fotògrafs que cal conèixer
24. Una foto amb història
25. Fotografia social
26. Nous fotògrafs
28. La biblioteca
31. Ens pot ser útil
33. Macrofotografia
34. Edició digital
36. L'entrevista: Tino Soriano
41. Viatge insòlit
64. Foto natura
67. Ira i foc
77. Les galeries dels socis i col·laboradors

Equip de redacció
Albert Menezo
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Sánchez
Juantxo Cueva
Marc Servitje
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte
Xavier Modamio

Pàgina web
Stephan Mandl

Correcció de textos
Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació
Josep Maria March

Contacte
donec.Perficiam.foto@gmail.com

El Poblenou, març 2021

Editorial

Josep Maria March

Sobre el Concurs Social

Hi hem donat i hi seguirem donant moltes voltes, al sistema de puntuació, als comentaris i a les qualificacions del Concurs Social. Això és bo: si se'n parla, és que està viu, que interessa.

En les següents línies comentaré alguns aspectes del concurs, sempre des del meu personal punt de vista i sense voler ser exemple de res.

El que més m'agrada del Concurs no és aprendre (que sempre n'aprenc) ni rebre molts punts (que, siguem sincers, també m'agrada). El que més m'agrada del Concurs és que em brinda l'excusa, el motiu per realitzar una foto que potser, si no fos per això, mai faria.

Tot comença només lliurada la foto del concurs vigent. No espero el correu de la convocatòria ni la publicació de la revista; tan bon punt he lliurat un tema, començo a treballar en el següent.

Freqüentment és un tema que no m'agrada, no m'interessa o que, senzillament, desconec; això encara em motiva més, i busco informació a llibres i a la xarxa.

El següent pas és, a casa, davant un paper en blanc i un llapis. Toca pensar el que vull fer, buscar la idea. Si la trobo, esbosso amb el llapis el meu objectiu; si no, sortiré a caçar la inspiració a cegues, és un mètode, però jo prefereixo la planificació.

Per terme mitjà, un tema em porta a sortir tres dies; moltes vegades una d'aquestes sortides la faig acompanyat d'algun consoci, i aprofitem per comentar la dificultat que el tema ens presenta.

Un cop transcorreguts els dies, arriba el moment de presentar la foto al concurs. Sovint em trobo dubtant entre dues o tres fotos; això és una mala notícia, ja que si dubto és que no n'hi ha cap que em faci dir: "Aquesta, sens dubte, és aquesta!". Així que toca la difícil tasca de triar, i quina trio? La més "*resultona*", la més original, la més "bona"... Doncs no: acabo triant la que més m'agrada a mi, sense valorar la possible acceptació que pugui tenir entre els votants (al cap i a la fi, això és imprevisible).

Foto feta i presentada... Ara què falta? Ah, és clar: el resultat de les votacions. M'agraden les puntuacions, les qualificacions, la recentment inaugurada Lliga anual... No soc fals, m'agrada la competitivitat; penso que ja tenim una altra opció no competitiva, com són les exposicions. Per a mi la competitivitat principal és amb mi mateix, a cada edició intentar millorar, sense que això sigui una obsessió malaltissa. Com podeu llegir a la pàgina final de tots exemplars de la revista, busco la foto perfecta, plenament sabedor que no l'aconseguiré mai, però amb la seguretat que el camí de la seva recerca em farà créixer com a fotògraf, que, com a membre d'un fotoclub, és el meu objectiu.

Salut i fotos!

A Donec Perficiam ens agradaria molt comptar amb les vostres opinions, comentaris, idees i suggeriments.

Teniu dos canals per fer-ho: correu i Fòrum (només socis/sòcies)

En aquesta edició trobareu les fotos guanyadores i un resum estadístic dels resultats de l'últim concurs mensual (Repeticions), així com una visió més profunda i relaxada de l'anterior (Bicicletes).

Judith Aranich

25 vots

Guanyadora Concurs Repeticions

Joan Maria Rubió, Càmera Club Sabadell

"Aquí s'han tingut molt en compte les paral·leles. D'aquesta manera la foto queda estàtica, sense dinamisme ni impacte visual. L'autor ho ha corregit molt bé i li ha col·locat un punt d'atenció. Potser ho ha fet en la postproducció o ha anat esperant per disparar en el moment en què hi hagués algú on ell creia convenient. El mètode és el de menys si el resultat és adequat. També és encertada la tria de colors."

Resum (Total)

Edició		Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1	Rètols	15	Judith Aranich
	2	Vermell	18	Josep Torrent
	3	Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4	Balcons, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5	Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6	Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7	Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8	Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9	Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10	Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11	Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12	Música i músics	21	Víctor Bigas
	13	Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14	Trens i vies	26	Josep Maria March
	15	Ombres	24	Joan Buch
	16	Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17	Camins i senders	21	Jaime Mediavilla
	18	Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19	Escales	34	Klaudia Mandl
	20	Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Confinament: Copes i gots	16	Josep Maria March
	22	Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23	Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24	Espelmes	23	Jordi Casademont
	25	Llibres	26	Joan Masats
	26	Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27	Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28	Fruites i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29	Eines	21	Paco Monforte
	30	Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
		Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31	Mascaretes	18	Judith Aranich
	32	Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33	La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34	La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35	Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36	Llums del barri	26	Joan Masats
2021	37	Xemeneies del Poblenou	30	Judith Aranich
	38	Bicicletes	41	Jordi Mestrich
	39	Repeticions	42	Judith Aranich
	40	Verd	-	-
	41	Des de dalt	-	-
	42	Parc Diagonal Mar	-	-
	43	Alegria	-	-
		Total	**946**	

Clicant -- AQUÍ -- pots veure totes les fotos

Participació (Total)

Soci/Sòcia	Participacions
Jordi Casademont	39
Martí Parés	39
Xavier Modamio	39
Josep Maria March	38
Manel Garcia	37
Jordi Amadó	36
Josep Cifre	36
Paco Monforte	35
Jaime Mediavilla	34
Miguel Martínez	33
Tomás Maté	32
Felip Dídac	30
Judith Aranich	29
Eduard Farriols	27
Pere Pi	26
Joan Buch	25
Antoni Daniel	24
Joaquim Surribas	24
Klaudia Mandl	24
Stephan Mandl	24
Joan Coll	21
Xavier Larrosa	21
Natxo López	20
José Antonio Torres	17
Víctor Casanovas	17
Jordi Mestrich	16
Víctor Bigas	15
Marie-Pierre Teuler	14
Joan Masats	12
Sania Jelic	12
Àngel Muñoz	10
Jordi Modamio	10
Josep Esparrell	10
Miquel Martínez	9
Marc Servitje	7
Miquel Jodas	7

Soci/Sòcia	Participacions
Daniel Iglesias	6
Jordi Urgel	6
Josep Torrent	6
Maite Mariano	6
Antoni Duaigües	5
José Ignacio García	5
Mònica Lop	5
Alfons Ferrer	4
Ferran Chaparro	4
Miquel Àngel Anguiano	4
Àngel Baiges	3
Joan Villarrasa	3
José Antonio Sánchez	3
Mari Pla	3
Adelina Bonet	2
Alicia González	2
César Gálvez	2
Eva Capdevila	2
Francesc Closa	2
Inés Sánchez	2
Josep Grifol	2
Lluís Maluenda	2
Manoli Poveda	2
Manuel Mazario	2
Neus Sánchez	2
Pere Clarós	2
Albert Saumel	1
Conchi López	1
Daniel Vasco	1
Enric Riera	1
Eulàlia Masclans	1
Gerard Fortaner	1
Jesús Fernández	1
Pepa Edo	1
Thaïs Aspa	1

En aquesta edició han debutat

Daniel Vasco i Gerard Fortaner

Benvinguts!

Un total de **71** socis/sòcies han participat en les diferents edicions del Concurs.

Classificació (Repeticions)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts
Judith Aranich	25	1	5
Pere Pi	21	2	4
Stephan Mandl			
Martí Parés	20	3	3
Daniel Iglesias	18	4	2
Joan Coll			
Àngel Baiges	17	5	1

Pere Pi, 2a. classificada

42 socis/sòcies han participat en l'edició Repeticions, establint el millor registre de participació

Classificació (Lliga 2021 / Jornada III)

Autor/a	Punts	Edicions guanyades	Coeficient
Judith Aranich	10	2	3,33
Jordi Mestrich	8	1	2,67
Paco Monforte	5	0	1,67
Alicia González	4	0	1,33
Marc Servitje	4	0	1,33
Pere Pi	4	0	1,33
Stephan Mandl	4	0	1,33
Eduard Farriols	3	0	1,00
Joan Coll	3	0	1,00
Jordi Casademont	3	0	1,00
Martí Parés	3	0	1,00
Daniel Iglesias	2	0	0,67
Joan Coll	2	0	0,67
Àngel Baiges	1	0	0,33
Joan Masats	1	0	0,33
Josep Maria March	1	0	0,33

S'hi inclouen tots els Concursos Socials amb data de convocatòria dins l'any 2021 (vegeu calendari).

Les classificacions es publiquen amb la intenció d'incentivar la participació, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis. Si no vols que el teu nom hi aparegui, comunica'ns-ho i el retirarem

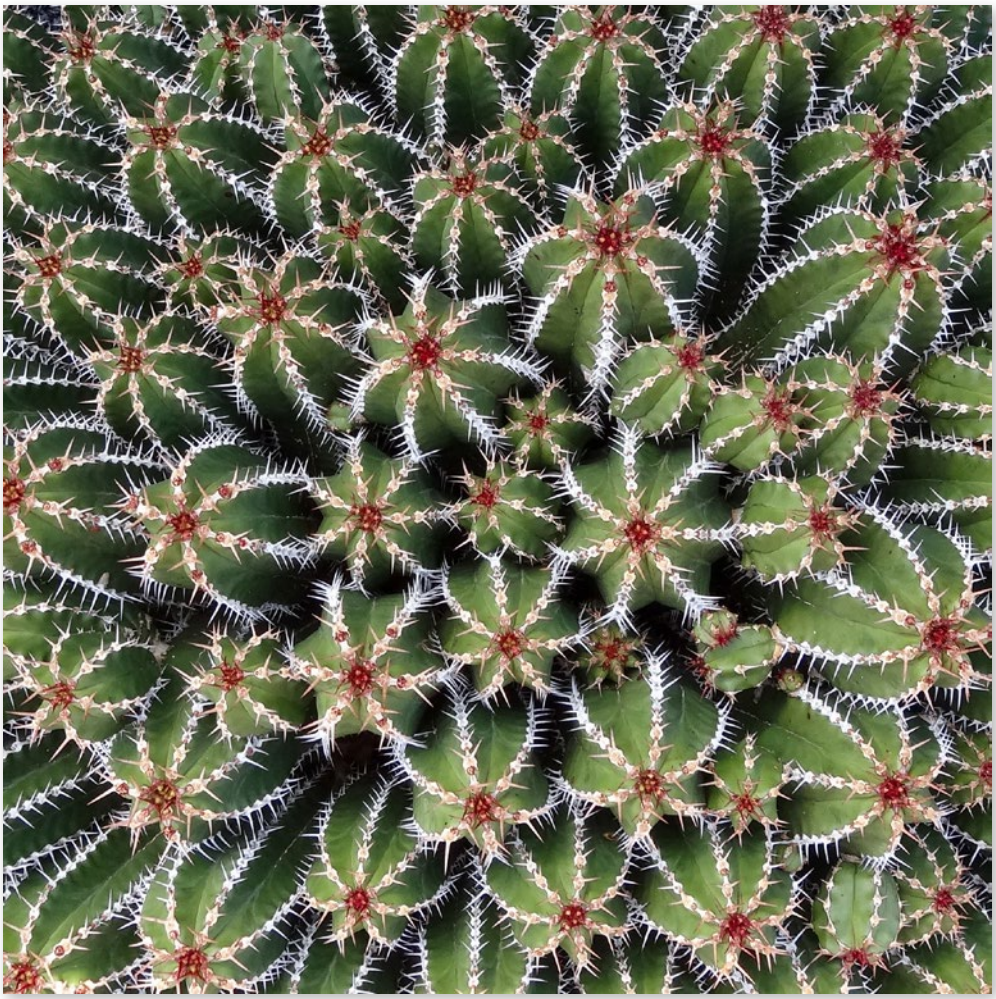

Stephan Mandl, 2a. classificada

Classificació (Total)

Autor/a	Punts	Participacions	Edicions guanyades	Coeficient punts/participació
Judith Aranich	79	29	10	2,72
Josep Maria March	63	38	8	1,66
Paco Monforte	59	35	5	1,69
Jordi Casademont	44	39	1	1,13
Jordi Mestrich	38	16	4	2,38
Víctor Bigas	30	15	2	2,00
Jaime Mediavilla	26	34	2	0,76
Xavier Larrosa	25	21	3	1,19
Miguel Martínez	25	33	1	0,76
Joan Buch	24	25	2	0,96
Joan Masats	22	12	3	1,83
Pere Pi	20	26	0	0,77
Xavier Modamio	19	39	2	0,49
Martí Parés	18	39	0	0,46
Eduard Farriols	17	27	0	0,63
Felip Dídac	16	30	0	0,53
Jordi Amadó	11	36	0	0,31
Sania Jelic	10	12	0	0,83
Joan Coll	10	21	0	0,48
Klaudia Mandl	10	24	1	0,42
Stephan Mandl	10	24	0	0,42
Marc Servitje	7	7	0	1,00
Manel Garcia	7	37	0	0,19
Josep Esparrell	6	10	0	0,60
Josep Cifre	6	36	0	0,17
Josep Torrent	5	6	1	0,83
Àngel Muñoz	5	10	0	0,50
Enric Riera	4	1	0	4,00
Thaïs Aspa	4	1	0	4,00
Alicia González	4	2	0	2,00
César Gálvez	4	2	0	2,00
José Antonio Sánchez	4	3	0	1,33
Alfons Ferrer	4	4	0	1,00
Daniel Iglesias	4	6	0	0,67
Joaquim Surribas	4	24	0	0,17
Tomás Maté	4	32	0	0,13
Natxo López	3	20	0	0,15
Jordi Urgel	2	6	0	0,33
Àngel Baiges	1	3	0	0,33
Joan Villarrasa	1	3	0	0,33
Antoni Duaigües	1	5	0	0,20
Miquel Martínez	1	9	0	0,11
Víctor Casanovas	1	17	0	0,06

Segons publicació dels resultats a la pàgina web, s'assignen:
Primer classificat: 5 punts
Segon classificat: 4 punts
Tercer classificat: 3 punts
Quart classificat: 2 punts
Cinquè classificat: 1 punt

Martí Parés, 3a. classificada

Joan Coll, 4a. classificada

Daniel Iglesias, 4a. classificada

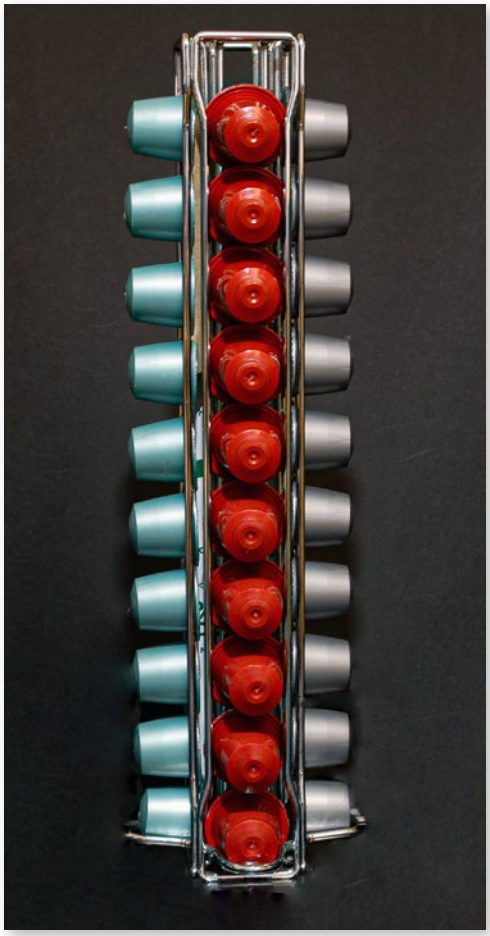

Àngel Baiges, 5a. classificada

Explica'ns-ho

Jordi Mestrich, primer classificat del Concurs Bicicletes (febrer 2021)

L'autor guanyador de l'edició anterior ens comenta la seva fotografia

Aquesta fotografia forma part d'un tema recurrent en el meu arxiu fotogràfic: els bassals d'aigua.

Per tant, el fet que mentre feia la fotografia passés una bicicleta es tracta d'una casualitat que vaig aprofitar per al concurs.

Els bassals d'aigua m'interessen especialment, ja que acostumen a ser un recurs fotogràfic que ofereix moltes possibilitats. D'entrada, si un es posa amb la càmera arran de terra (en aquesta ocasió literalment fregant l'aigua) es genera un reflex que fa una simetria amb el que tinguem per sobre de l'horitzó, és a dir, per sobre de la superfície de l'aigua del bassal.

Per tal d'aconseguir aquest efecte, acostumo a tenir en compte principalment tres elements:

1- Després d'un o diversos dies de pluges abundants, estar atent al dia que deixa de ploure per complet, ja que necessitem l'aigua del bassal sense gotes per tal d'aconseguir l'efecte mirall (dit això, potser també seria interessant provar de fer-ho amb una pluja molt suau).

2- Posar la càmera arran de l'aigua, preferentment amb un objectiu gran angular, per tal d'exagerar la dimensió del bassal. En aquest cas vaig utilitzar una focal de 16 mm.

3- Tot i que es pot fer amb tot tipus de cels i de llums, a mi personalment m'agraden especialment els cels ennuvolats, tant per la llum suau com per les textures que es generen al llarg de tot l'enquadrament (al cel i al seu reflex).

I entrant més en concret en la fotografia que vaig presentar al concurs, d'aquesta em van agradar diversos aspectes, motiu pel qual vaig decidir presentar-la:

- La posició de la bicicleta en primer terme a la banda esquerra de la imatge amb el seu perfil retallat a contrallum amb una simetria perfectament reflectida a l'aigua.

- La textura suau dels núvols reflectits a terra.

- La doble simetria que es genera en la imatge: l'horitzontal cel-terra i la vertical amb els troncs de les tres palmeres.

- Per últim, tot i no ser un reflex, també es genera una certa simetria entre la bicicleta i els quatre elements de la banda dreta: l'hotel Wela, els dos pals i els edificis de la Barceloneta. En certa manera, la bicicleta sembla formar una el·lipse, la qual cosa també es produeix resseguint el perfil del conjunt d'edificis i pals de la dreta. Penso que aquest fet acaba d'equilibrar la imatge quant a pesos i dota el conjunt d'un curiós joc de repetició de simetries.

Altres fotos presentades al Concurs: comentaris i suggeriments

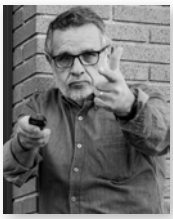

Del Concurs Bicicletes comentaré tres de les fotografies presentades; els comentaris de millora ja els fa el Sr. Joan Maria Rubió. Podem estar en sintonia o no amb el que ell explica sobre la nostra fotografia, però el cert és que els comentaris que fa ens porten a millorar i pensar com farem la fotografia del pròxim concurs social.

La fotografia del company José Garcia ens mostra un paisatge amb dues bicis, és una molt bona foto. Però crec que cal fer-se dues preguntes: són les bicis l'element principal de la foto? O ho són les quatre columnes amb l'ombra? Sí, apareixen dues bicis, però ocupen un espai molt reduït de la imatge, aproximadament un 10 %. Això fa que l'espectador no les tingui en consideració com a l'element principal: les columnes agafen el protagonisme, són l'element protagonista de la fotografia. Parlant en termes cinematogràfics, les bicicletes són actors secundaris.

Una possible solució seria situar la bicicleta per davant de les columnes (la bicicleta en primer terme), de manera que ocupés una bona part de l'espai disponible.

La fotografia de la companya Maite Mariano ens mostra en un pla tancat, en blanc i negre, un espai arquitectònic força conegut pels barcelonins, un espai dur, emmarcat per infinitat de línies horitzontals, diagonals, i les textures del sostre de la pèrgola. A l'esquerra de la imatge, un ciclista, que l'autora ha sabut col·locar perfectament sobre un dels punts forts (regla dels terços) de la foto. Però per què no destaca? Per què queda amagat? Doncs perquè no és l'element principal de la imatge, és un element secundari o decoratiu, ocupa poc espai de la imatge, sobre un 20 %, cosa que fa que l'espectador no li doni la importància que hauria de tenir. La fotografia té altres elements més importants, per exemple, el sostre de la pèrgola.

Una possible solució seria desenfocar el fons de la fotografia, això faria destacar el primer terme, que és on està la bicicleta. O una altra solució seria fer una reserva selectiva per conservar la bicicleta en color i la resta de la foto en blanc i negre.

El Foto Fòrum

Jordi Casademont

La fotografia del company Víctor Casanovas ens mostra una bicicleta en primer terme que ocupa una bona part de l'espai, està perfectament centrada. Però és l'element protagonista de la fotografia? Hi ha algun altre objecte que pren el protagonisme? Si es mira la foto, hi ha un element que crida l'atenció, més que la bicicleta: és el cartell, Chiringuito La Palmera, l'objecte protagonista. Després, tot el que hi ha sobre la barana de fusta; al fons de la foto tenim el dibuix, molt divertit, d'un ratolí que, tot i que està en un tercer pla, destaca sobre el fons. L'espectador sí que ha vist la bici, però no li ha donat la importància que hauria de tenir.

Com solucionar-ho? Deixo que cada lector busqui quina és la millor solució per a aquesta fotografia.

Els tres casos tenen el mateix problema: són tres bones fotografies, però les bicicletes no atreuen la mirada de l'espectador, queden tapades amb altres elements que destaquen molt més. A l'hora de fer una fotografia, cal tenir present què és el que es vol destacar.

Tot això no és més que una opinió personal, espero que ningú se senti molest.

Visca la fotografia!

Tenies diverses opcions a presentar al concurs i has hagut de triar-ne una?
És una llàstima que la resta es quedin en un racó oblidat del disc dur. Publica-les a La recicladora

Xiuxiuejos

El company José Sánchez entrena pàgina web.

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escullen cada mes una foto del Concurs i ens expliquen per què l'han triat

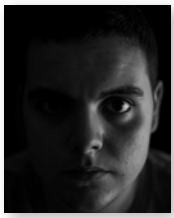

Albert Menezo

22 anys
Esquerra de l'Eixample (Barcelona)
Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

Ha triat la foto de Jordi Mestrich

Aquesta és una fotografia que en un principi podria semblar normal i corrent; un home anant en bici per la platja de Barcelona en un dia ennuvolat. Però el reflex del bassal d'aigua fa que la imatge guanyi molt i que tingui una gràcia de la qual mancaria sense ell. Crec que el gran encert d'aquesta fotografia és la decisió d'enquadrar buscant el bassal per l'efecte mirall, donant molt de joc a la imatge. És a dir, si s'hagués fotografiat des d'un altre angle o obviant el bassal, la imatge no hauria tingut el mateix efecte en l'espectador i hauria perdut part de la seva gràcia.

A més a més, cal destacar també dos aspectes importants que reforcen la imatge. Primer, el fet d'exposar pel fons i no pel ciclista, creant així una penombra en el protagonista que estèticament funciona molt bé.
Segon, "l'enquadrament dins de l'enquadrament". Si ens hi fixem bé, el ciclista està just al mig de les dues palmeres de l'esquerra, creant així un enquadrament dins de l'enquadrament que provoca que l'ull vagi directament cap al protagonista de la imatge i que hi tingui una presència important.

Per tant, he escollit aquesta imatge perquè crec que és un bon exemple de com un conjunt de bones decisions a l'hora de fer una fotografia poden convertir una imatge normal en una imatge potent que l'espectador recordarà més fàcilment.

Esteve Gómez

19 anys
Sant Andreu (Barcelona)
Estudiant de Comunicació Audiovisual

Ha triat la foto de Xavier Modamio

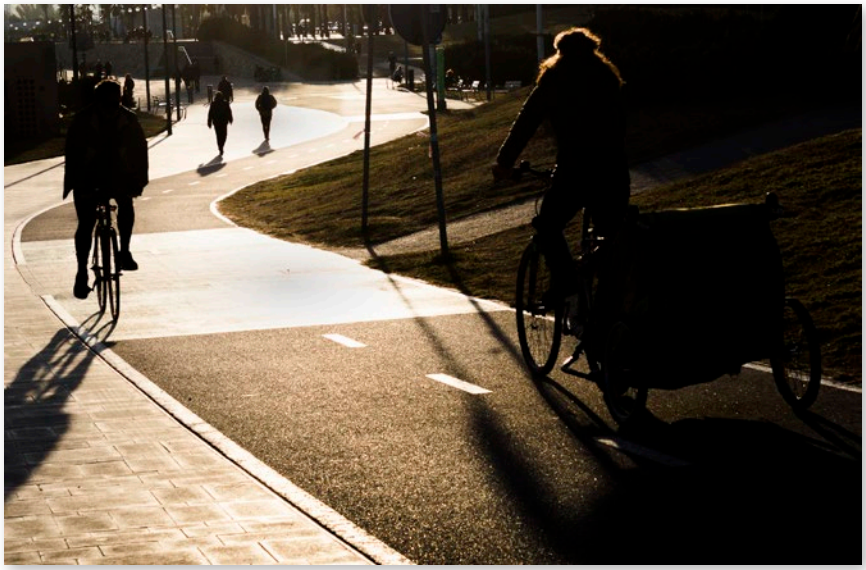

La il·luminació és el plat fort de la fotografia. El sol de tarda està a una alçada baixa, fent que les ombres siguin llargues; i com que la llum és de cara, les persones són ombres amb siluetes de llum. Però no hi ha cap contrallum que doni a càmera, així que visualment tampoc ens molesta.

Encara que hi hagi molta vegetació, ens trobem amb una escala de colors molt càlida. Aquesta temperatura de colors remarca l'hora en la qual s'ha pres la fotografia, i hi aporta una atmosfera fantasiosa. Aquestes tonalitats, com les siluetes, no ens les trobem en el dia a dia.

Sortosament, la fotografia es va prendre a una velocitat d'obturació alta, fent que es mostri un instant i que no vegem els ciclistes borrosos. Crec que si hagués estat el cas, la fotografia seria pitjor: no veuríem les siluetes tan clares i, en general, embrutarien la imatge.

També hi podem trobar cert significat al·legòric. El ciclista de la dreta està en un ambient fosc i s'està dirigint a un ambient il·luminat; mentrestant, el ciclista de l'esquerra es dirigeix de la llum a la foscor. Què busquen els personatges en aquest canvi de món? Ves a saber.

Tot après, tot per aprendre

Joan Masats

Aspectes de la fotografia que cal recordar o aprendre

Últimas tardes con Teresa

Pocas cubiertas de libros están tan llenas de historia fotográfica como esta que se realizó para el libro de Juan Marsé *Últimas tardes con Teresa* (editorial Seix Barral y Premio Biblioteca Breve), publicado en 1965.

Susan Holmquist, la rubia danesa que –en una España encorsetada por la censura franquista– encarnó la imagen de libertad y fantasía e hizo soñar a muchos lectores con la protagonista del libro de Marsé.

Gianni Ruggiero es un *paparazzo* milanés que llegaba a España de la mano del periodista Luis Bettónica (gran periodista en el arte culinario) para fotografiar la moda que en aquella época estaba naciendo en Barcelona. Bettónica le comentó que unos amigos querían regalarle un *book* a su hija; se trataba de un ingeniero danés que vivía en la ciudad, más concretamente en el edificio de La Pedrera. Así comienza la historia de esta joven de 18 años, rubia, de 54 kilos y 1,75 de altura, que en 1964 se proclamaba Miss Naciones en la gala celebrada en Palma de Mallorca. Y fue durante este reportaje, entre foto y foto, que nació el amor entre Susan y Gianni.

Susan Holmquist fue la musa de Gianni Ruggiero y este, a su vez, su fotógrafo favorito. Durante años la retrató en varias producciones publicitarias y ella se dio a conocer como modelo en todo el mundo. Fue la divulgadora de la modernidad fotográfica en España. De vuelta de sus viajes, les comentaba a sus compañeros y a otros fotógrafos amigos cómo se realizaban las sesiones en las que trabajaba alrededor del mundo y las innovaciones que en ellas veía.

En aquellos años un viento renovador estaba entrando por los Pirineos. Fueron años de transformación de la imagen publicitaria, donde jugó un papel Importante Leopoldo Pomés. Fue entonces cuando otro tipo de mujer, encarnado en rostros de Susan Holmquist, Romy, Alicia Borrás, Teresa Gimpera o Margit Kocsis (la rubia que cabalgaba sobre un caballo tordo en la playa para un anuncio de brandy), irrumpe con fuerza y cambia de paradigmas.

Volviendo a la portada del libro: la foto es de Oriol Maspons; el lugar escogido, la acera de La Pedrera. Se trata de una foto cenital realizada desde el balcón del piso de los padres de Susan. Y el coche (que la modelo se había comprado en Milán), un clásico de la época: un Innocenti descapotable color amarillo anaranjado (¿quién no tuvo un teléfono modelo góndola de este color?). Maspons acertó uniendo la belleza de la joven modelo con el poder de atracción del flamante descapotable.

En la historia de amor entre Susan y Gianni solo hubo un lapsus llamado Joan Manuel Serrat. Susan misma lo definió como "el gran amor de mi vida". De esta breve, pero muy intensa relación, nacen los versos: "Però el conill fora del niu / m'enganyava amb qualsevol objectiu, / se'm perdia en el forat / d'una Nikon o una Hasselblad", el estribillo que Serrat introdujo en su inolvidable *Conillet de vellut*.

Era una época donde los fotógrafos Oriol Maspons, Julio Ubiña, Ramón Masats, Xavier Miserachs, César Malet, Francesc Català-Roca o Colita supieron poner a la categoría de arte las fotografías, tanto para portadas como interiores de los libros de muchas editoriales.

Grandes tiempos y grandes recuerdos para los que tuvimos la suerte de vivirlos.

Fotoclips
Boyhood - *"Cualquier mamón puede hacer fotos"*
El fotografo de Mauthausen - *"La realidad no existe"*

Te'n recordes?

Joan Buch

Recordem fotos guanyadores d'anteriors edicions del Concurs de la mà dels seus autors/es

15a edició: Ombres (2019) - Joan Buch - Classificada en primer lloc

Quan vaig posar-me a pensar quina foto fer per al Concurs Social del mes d'abril de 2019 amb el tema "Ombres", de seguida em va venir al cap una foto que havia vist feia temps d'un *skater* que projectava la seva ombra a terra i vaig decidir fer una foto amb aquest tema.

El primer que vaig fer va ser anar a l'*skatepark* de la Mar Bella, però degut a les ondulacions del terra les ombres no tenien les formes que jo buscava. Un altre dia vaig anar a la plaça dels Àngels, davant del MACBA, i sobre la superfície plana del terra es produïa l'ombra tal com volia, com si fos un mirall de la figura.

Vaig fer moltes fotografies i de les tres que m'agradaven vaig triar aquesta per la posició diagonal que formaven l'*skater* i la seva ombra i perquè totes les persones que sortien a la foto estaven d'esquena.

Vaig pensar a tallar la foto més o menys per la meitat, deixant només la part de baix, de manera que només es veiés el monopatí i l'ombra, però al final vaig optar per presentar-la sencera. A partir del RAW vaig corregir la imatge amb els ajustos bàsics i amb un programa d'edició fotogràfica vaig eliminar alguns elements per evitar que distraguessin dels elements principals de la fotografia, el noi saltant i la seva ombra.

I ara toca...

Miguel Matínez

Presentació de les noves convocatòries

Atenció: a partir d'aquest número de *Donec Perficiam*, a més de fer un recordatori de l'edició en curs del Concurs Social, presentarem la del mes següent.

Edició		Tema	Presentació de fotos
40	Abril 2021	Verd	29/03 al 04/04
41	Maig 2021	Des de dalt	26/04 al 02/05

Concurs Social maig 2021: Des de dalt

Per al concurs del pròxim mes de maig, una altra temàtica molt oberta: "Des de dalt", amb què es pot buscar i imaginar infinitat d'objectes, persones i situacions davant les quals es pot passar desapercebut, i que ens poden col·locar en situació d'aparent superioritat.

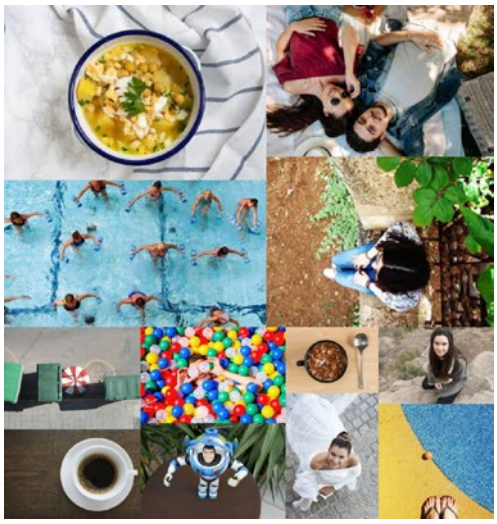

Des de dalt ens indica l'ús de plans, ja sigui zenital (90°), o bé picat (45°).

• *Picat:* la càmera se situa per sobre de l'objecte o subjecte mostrat, de manera que aquest es veu des de dalt. 45° és una angulació obliqua.
En el cas de les persones, la càmera ha d'estar per sobre dels seus ulls, lleugerament angulada mirant cap avall. El pla picat empetiteix el nostre subjecte, fent-lo semblar inferior.
Quan la càmera se situa per sobre de centre geomètric del personatge, aquest, en l'enquadrament, se situa en una posició inferior i ha d'alçar la vista per observar, com si veiés passar un avió que li cau a sobre.
Es pot utilitzar per fer la impressió subjectiva que el personatge se sent en una posició vulnerable, d'inferior posició social, etc.

• *Zenital o picat perfecte:* la càmera se situa completament per sobre del personatge, en un angle també perpendicular, és el picat absolut. La càmera forma un angle de 90° respecte al terra; és un pla completament vertical, pres de dalt a baix.
En aquest tipus de pla la càmera se situa just a sobre del nostre subjecte o element protagonista, mirant directament cap a terra. No és un tipus de pla gaire comú, ja que només funciona bé en situacions específiques, però precisament per això sol cridar l'atenció. Conèixer-lo i experimentar-hi serà molt útil per desenvolupar la nostra creativitat.

Recordatori convocatòria en curs – Concurs Social abril 2021: Verd

El tema d'aquest mes serà "Verd", el color de la natura, de l'esperança, dels diners, etc.

Aquesta vegada ens toca un tema molt obert, que ens facilitarà expressar la nostra creativitat i fantasia, perquè es pot aplicar a moltes circumstàncies del nostre entorn més proper.

Haurem de presentar fotografies en les quals el color verd sigui el color principal, amb el pes més gran i major importància a la nostra composició. Això no vol dir que la nostra composició hagi de ser monocolor; només que el color verd haurà de destacar sobre la resta de colors de manera evident.

Com a curiositat, dins de l'històric de temes del Concurs Social del Fotoclub Poblenou ja trobem monogràfics relacionats amb els colors, com ara l'edició del mes d'octubre de 2016, Vermell, que podeu revisitar a la galeria de la pàgina web.

Així mateix, a la xarxa hi ha infinitat de pàgines amb explicacions tècniques, culturals i, naturalment, explicacions de conceptes del color verd aplicables a la fotografia:
"En la fotografia en blanc i negre, els filtres verds s'utilitzen principalment per fotografiar plantes, separant les fulles verdes de les flors de colors brillants. En la fotografia de paisatge, els filtres verds aclareixen els verds orgànics, donant a la imatge un aspecte més natural."

Per al concurs sobre el tema "Verd" es permetran imatges d'arxiu, malgrat que es recomana fer l'esforç de fer les fotos per a la participació, sempre que sigui possible.

Per participar als Concursos Socials, només caldrà enviar una foto amb la temàtica que pertoca seguint les instruccions de la nostra pàgina web i respectant els terminis assenyalats al calendari d'activitats.

Bona sort!

Ens recomana un del seus fotògrafs preferits

Steve McCurry (Estats Units, 1950)

Professió i activitat
Steve McCurry va néixer a Pennsilvània l'any 1950. El 1974, després d'estudiar cinematografia, va aconseguir el diploma en Arts Escèniques. Tot seguit va entrar a treballar en un diari local, on després de fer les fotografies dels reportatges va decidir dedicar-se a aquesta activitat.
McCurry es va iniciar com a fotoperiodista a la guerra soviètica, va continuar a l'Afganistan i va documentar diferents conflictes internacionals, incloent-hi les guerres d'Iran-Iraq, Beirut, Cambodja, Filipines, la guerra del Golf, etc. Finalment, l'any 1986 McCurry va ingressar a l'agència Magnum Photos, per a la qual va treballar.

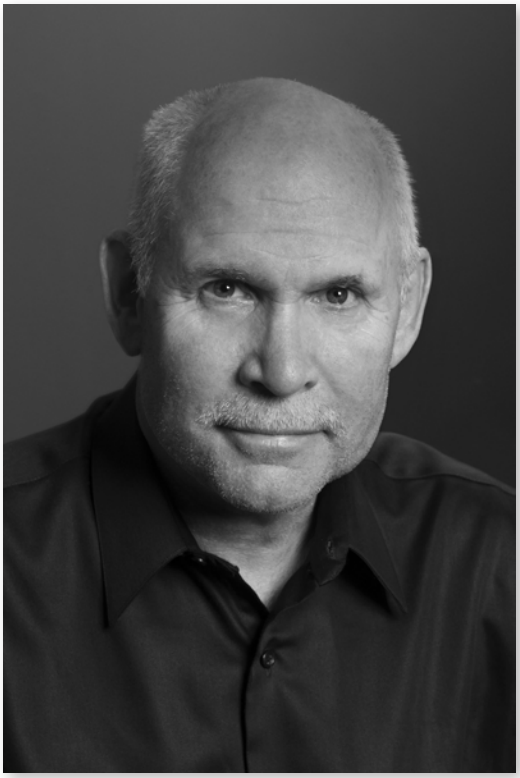

Steve McCurry

Tècnica i estil
McCurry és reconegut universalment com un dels millors creadors d'imatges d'avui dia, principalment per la seva evocadora fotografia en color. El fotoperiodista és fidel a la millor tradició documental i captura en les seves imatges l'essència de la lluita humana i els sentiments. Ha buscat i ha trobat l'ànima dels pobles i per això moltes de les seves imatges s'han convertit en icones modernes.

McCurry té una estranya habilitat per creuar les fronteres de la llengua i la cultura, per capturar històries de l'experiència humana. "La majoria de les meves imatges es basen en les persones. Busco el moment en què la gent s'oblida de la meva càmera, és quan l'ànima aflora i la llum apareix als ulls."

Gran part de la seva obra és en color, tant en digital com en químic. Tenia preferència per la pel·lícula Eastman Kodak, i aquesta companyia va permetre a McCurry fotografiar amb l'últim rodet produït de Kodachrome, el qual va ser processat el juliol de 2010.

Obra
El seu treball s'ha donat a conèixer en la majoria de les publicacions més importants del món i ha aparegut freqüentment a la revista *National Geographic*. Els últims articles són a països com el Tibet, l'Afganistan, l'Iraq, el Iemen i els temples d'Angkor, a Cambodja.
L'any 1980 va obtenir la Medalla d'Or Robert Capa al millor reportatge fotogràfic a l'estranger, amb la seva cobertura a la frontera entre el Pakistan i l'Afganistan.

El 2003 va rebre el Premi Lucie, fundat per Hossein Farmani, que valora la trajectòria i els èxits realitzats en fotografia.

La foto més emblemàtica de McCurry és *La nena afganesa*, d'una refugiada desconeguda. La imatge en si mateixa va ser considerada com "la més reconeguda" en la història de la revista *National Geographic* i la seva cara va esdevenir famosa per ser portada el juny de 1985.

Molt recomanable i imprescindible és el seu llibre *Afganistan*, que repassa el treball de fotografia feta en aquest país.

Pàgina oficial: https://www.stevemccurry.com/
Instagram: https://www.instagram.com/stevemccurryofficial/
National Geographic: 10 curiosidades sobre la foto "La niña afgana" de Steve McCurry

Una foto amb història

Irene Julve

Fotografia, Poblenou i història

Crec que no tenim al barri un patró més clar que els Tupolev. En aquesta foto de J. Puiggròs del 1965, a més, podem veure'ls sense cap element que interfereixi, perquè fins i tot els pals de la llum estan disposats harmoniosament.

Dit això, coneixem al barri com a Tupolev un conjunt de vuit edificis que hi ha al passeig Calvell, projectats per l'arquitecte Pere Ricart Biot als anys cinquanta, i que eren destinats a habitatge social –encara que el lloguer no era precisament econòmic–, en un intent de l'Instituto Municipal de la Vivienda de reallotjar barraquistes.

Els Tupolev tenen vuit plantes i cent vuitanta-sis habitatges protegits. Encara que els pisos no són gaire grans, de 60-70 m2, sí que es van dissenyar tenint en compte conceptes com la ventilació i l'orientació per aprofitar al màxim la llum del sol, per optimitzar-ne la confortabilitat. Els edificis són simètrics i tenen una característica forma de T, i vistos des de dalt recordaren als poblenovins de llavors els avions de les forces aèries soviètiques, els Tupolev.

Van ser els primers gratacels del litoral barceloní, construïts al costat de la via del tren i del gran abocador que era la platja, en una zona sense urbanitzar –a pesar que estaven incloses a la quota d'amortització les zones verdes–. Ara són dels pisos més cotitzats del barri per la seva bona ubicació.

L'any 1975, un dels pisos, ocupat per unes monges, va ser refugi de l'etarra Wilson, qui, un cop detingut, va acusar no pocs poblenovins de col·laboració amb banda armada.

Imatge número 9898 de l'Arxiu Històric del Poblenou

Fotografia social

José Antonio Sánchez

¿Pueden las imágenes cambiar el mundo en el que vivimos?

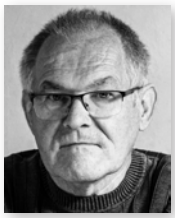

Basado en hechos reales…

Bueno, ya estamos en agosto, agosto de 1910. Y en New York hace un calor que ya nos hace pensar en lo que nos espera con el cambio climático.

Hace ya un tiempo que trabajo como fotógrafo para el *New York World* y mi nombre, William Warnecke, empieza a ser reconocido tras mis reportajes sobre la pandemia del Covid-19. Ha sido muy duro emocionalmente, pero al menos espero que sirva para concienciar sobre esta grave situación, que por desgracia ya se dice que no será la única que padezcamos.

Bueno, la rueda de prensa del alcalde de New York, William Gaynor, a bordo del SS Kaiser Wilhelm der Grosse, será pura rutina antes de su viaje a Europa. Lo cierto es que este tipo de eventos deberían encargárselos al becario: él practica y yo me encargo de reportajes más mediáticos, que para eso me lo he ganado.

Joder… Lo que me suponía: un control de los Mossos por el confinamiento. Seguro que llego tarde. Corriendo, siempre corriendo por una puta foto. A ver dónde he guardado el dichoso justificante de trabajo…

Bueno, ya estoy en el puerto. Allí creo reconocer al grupo del alcalde. Pero no hay periodistas. ¡Se va ya!

–Señor alcalde, por favor… No me ha sido posible llegar antes y no puedo volver a la redacción sin su fotografía.

–Tranquilo, hombre, por mí que no sea… Hágame rápido la foto y listo.

Saco mi cámara de la mochila, encuadro, aprieto el disparador y, justo en ese momento, el alcalde cae malherido, sujetándose la garganta.

James J. Gallagher, un vigilante nocturno del puerto que había sido despedido, apretó el gatillo de su pistola en el mismo instante en que se realizaba la fotografía.

El alcalde Gaynor no falleció ese día, sino tres años después, en 1913, pero se dice que por complicaciones causadas por el atentado. El mismo año en que su agresor, Gallagher, moría en prisión.

Esta narración parece una extraña historia, pero es cierta. El alcalde de New York que salía de viaje y antes realizaba una rueda de prensa. El fotógrafo que llegaba tarde. Y el vigilante despedido que decidió hacer pagar, en la persona del alcalde, su frustración. Y todo capturado en unas milésimas de segundo que puede durar la obtención de una imagen por un obturador de una cámara fotográfica.

Porque en fotoperiodismo, ya se sabe, hay que estar en el sitio adecuado en el momento oportuno.

Por cierto: la fotografía del atentado es relativamente fácil encontrarla en el ciberespacio, buscando por el nombre del alcalde, pero como muchas veces ocurre, la fotografía sobrepasa al fotógrafo, del cual solo conocemos su nombre.

Nous fotògrafs

Mònica Lop

Les experiències de l'aprenentatge

Doncs som-hi! A fer feina, sense parar. Com sempre, cada dilluns tenim les nostres trobades virtuals per comentar els exercicis que hem fet i per presentar la nova feina de la setmana. Cada vegada se'ns anima més gent i som més nous fotògrafs.

El dilluns 18 de febrer el *profe* ens diu que la nova feina és... "tres no són multitud". Un únic element pot transmetre solitud; amb dos elements, massa equilibri, i quatre elements poden resultar massa per distribuir. Ens comenta que existeix una percepció especial dels nombres imparells en fotografia i, en especial, dels grups de tres elements. Així que aquesta setmana el treball és **agrupació de tres elements com a centre d'interès.**

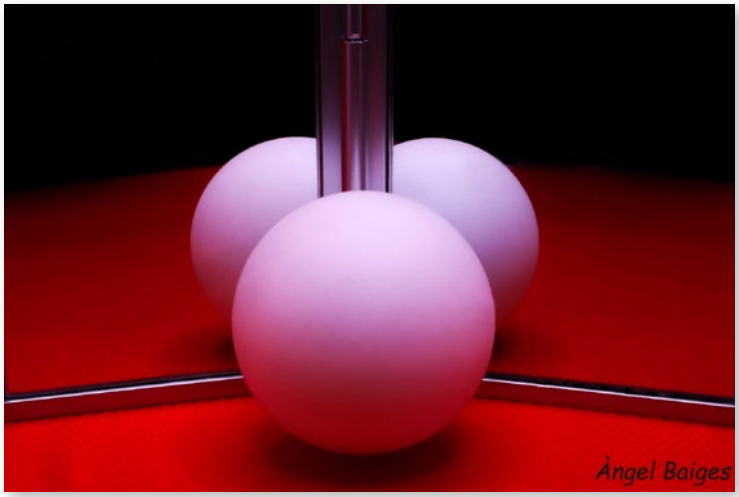

Àngel Baiges

Pere Clarós

El dilluns 25 de gener ens demana fotografiar el **moviment**, però ens limita alguns paràmetres de l'exposició: la velocitat d'obturació no pot ser superior a 1/30 s, i també l'hem de fer sense trípode ni cap ajuda, a pols!

Adelina Bonet

Pere Clarós

El dilluns 1 de febrer comentem que l'exercici anterior no ens ha sigut dels fàcils, algunes vegades perquè el punt d'interès està molt lluny i és petit, per la qual cosa no es veu prou el moviment, i moltes altres perquè amb aquestes velocitats seguir l'objectiu i enganxar-lo enfocat costa una mica.

Nous fotògrafs
Mònica Lop

Nova feina: **corbes en S**, que ajuden a dirigir la mirada, ens solen transmetre profunditat i moviment.

Eva Capdevila

Mònica Lop

El dilluns 8 de febrer ens presenta el nou treball de la setmana: fotografia en **clau alta**. És una manera de sobreexposar, però ens posa condicions: ha de ser una flor o una fruita.

Rut Terol

Manuel Mazario

El dilluns 15 de febrer, a demanda nostra, volem una mica d'ajuda per entendre la fotografia amb **patrons de repetició**, així que la setmana la dediquem a treballar aquesta fotografia amb vista al Concurs.

Al marge de les feines setmanals, ens hem proposat fotografiar la **sortida de la lluna**, cosa que de moment no està aconseguida. Es va quedar els dissabtes 30 de gener i 27 de febrer, el lloc controlat i esperant la sortida, però de moment la lluna no se'ns deixa veure gaire. Ho seguirem intentant el mes vinent, i evidentment aconseguirem el repte! Us exposo algunes de les fotografies fetes en l'intent.

Manoli Poveda

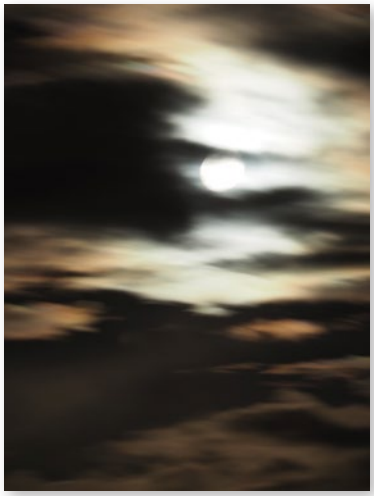
Maite Mariano

La biblioteca

Jordi Mestrich

"No fem una fotografia només amb la càmera. L'acte de fotografiar va acompanyat de tots els llibres que hem llegit, les pel·lícules que hem vist, la música que hem escoltat, les persones que hem estimat." (Ansel Adams)

***La fotografía del siglo XX* - Museum Ludwig Köln**

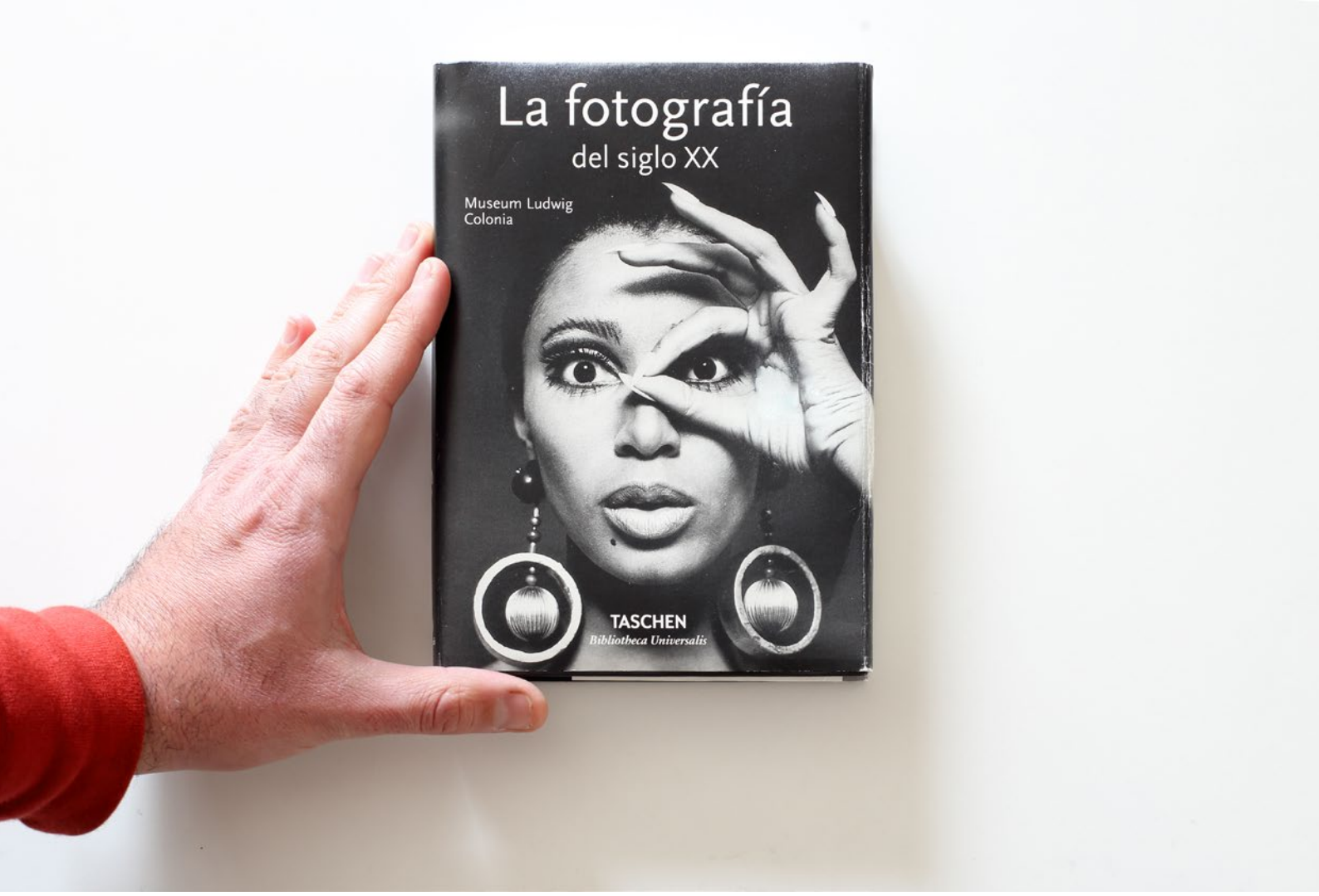

En aquesta ocasió us recomanaré un llibre de dimensions reduïdes, pràctic i econòmic.

Aquest llibre recorre la rica col·lecció fotogràfica del Museu Ludwig de Colònia amb les instantànies més importants del segle XX.

El que per a mi fa que aquest llibre sigui molt recomanable és la seva vessant didàctica i "enciclopèdica". És a dir, en un moment en què els diccionaris i les enciclopèdies estan acumulant pols o bé directament han desaparegut dels nostres prestatges, aquest llibre pot servir-nos de guia, enmig de la immensitat de la xarxa, per descobrir o redescobrir els referents de la fotografia del segle passat.

Per tant, es tracta d'una síntesi on s'enumeren fotògrafs, a vegades només amb una o dues fotografies seves i un petit text explicatiu, dels quals podem seguir estirant del fil i cercant més informació pel nostre compte i en funció del nostre interès.

En definitiva, una bona eina per augmentar la nostra cultura visual i potser també per utilitzar com a font d'inspiració creativa.

Herlinde Koelbl no se limitó a recorrer el mundo en búsqueda de personalidades judías de la historia espiritual de Alemania para hacer su retrato: su obra de retratista es el fruto de un intenso diálogo, lo que supone que debía estudiar previamente y de una forma profunda la obra de cada una de esas personalidades. Sus *Retratos judíos* son, por una parte, un panorama de los grandes espíritus judíos vivientes de lengua alemana, y por la otra, una introducción a su obra perfectamente accesible, tal como lo reflejan los protocolos de sus conversaciones.

En su última serie sobre Turquía, de una concepción muy distinta a causa de los encuadres muy ajustados y los grandes formatos, la fotógrafa se ocupa de la matanza de animales de una manera que hace recordar los antiguos mitos que la rodean. La forma ritual de sacrificar corderos y ovejas, tal como en los siglos pasados, no tiene nada que ver con la alta tecnología de los mataderos de los países industriales. Con sus pocas planchas de colores, Herlinde Koelbl intenta despertar en nosotros el recuerdo de todas esas cosas. *RM*

Any de publicació: 2012
Editorial: Taschen
Nombre de pàgines: 760
Dimensions: 4.9 x 15.5 x 20.4 cm
Portada: Tapa dura
Imatges en color i en blanc i negre
Llengua: Castellà
Preu: 15 €
On trobar-lo: Llibreries, plataformes digitals

Sobre el Museu Ludwig
La història de la fotografia va començar fa uns 200 anys, però fa relativament poc que ha estat reconeguda com un gènere artístic per dret propi. El Ludwig de Colònia va ser el primer museu d'art contemporani a dedicar una secció considerable a la fotografia internacional. La col·lecció L. Fritz Gruber, a partir de la qual s'ha confeccionat aquest llibre, és una de les més importants d'Alemanya i una de les més representatives del món.

Aquest volum ofereix una fascinant mirada a la diversitat de la col·lecció; des de l'art conceptual a l'abstracció o el reportatge, recorre els principals moviments i gèneres a través d'una àmplia selecció dels fotògrafs més destacats de segle. D'Ansel Adams a Piet Zwart, al voltant de 850 obres presentades en ordre alfabètic per fotògraf, amb textos descriptius i detalls biogràfics dels autors, ens mostren una panoràmica global i indispensable de la fotografia del segle XX.

Sobre l'editorial Taschen
Taschen és una editorial fundada el 1980 per Benedikt Taschen a Colònia, Alemanya, hi és reconeguda dins del món editorial per tenir l'objectiu d'oferir llibres d'art de bona qualitat i bon disseny a preus assequibles.

Les seves publicacions estan disponibles en una gran varietat de formats, des d'immensos volums que registren de manera detallada l'obra d'artistes com Leonardo da Vinci, passant per inusuals llibres de mida mitjana, fins a llibres de petit format i pasta tova que contenen qualsevol tema, des de Las Vegas fins a nus masculins.

La companyia ha publicat llibres ben dissenyats i innovadors a preus accessibles. Els volums de la sèrie Icons, per exemple, es caracteritzen per ser llibres de butxaca i el seu cost general de 10 dòlars els converteix en alguns dels llibres d'art més econòmics del mercat.

Taschen disposa d'una revista on mostra totes les seves novetats sobre l'editorial, així com entrevistes i els llibres favorits d'alguns famosos. Durant l'any se'n publiquen dos números. També hi ha la versió gratuïta per a iPad disponible a l'App Store.

Pàgina web del Museu Ludwig: https://www.museum-ludwig.de/en.html
Instagram del Museu: https://www.instagram.com/MuseumLudwig/
Pàgina web de Taschen: https://www.taschen.com/pages/es/catalogue/home/index.inicio.htm
Instagram de Taschen: https://www.instagram.com/taschen/

Us vull ensenyar aquesta foto
Vols que publiquem la teva foto?
Fes-nos-la arribar, juntament amb un breu escrit.

Ens pot ser útil

Joan Coll

Apunts sobre qualsevol aspecte del món de la fotografia que poden resultar d'interès

Organitzar fotografies

Quina mandra… Si no hem estat organitzats des del principi, tenim un problema.

El primer que ens plantegem a l'hora d'organitzar les fotografies és com i on. Avui parlarem del com.

Per a mi, l'important és separar les fotografies familiars de les altres, les diguem-ne "artístiques".

Bé, ja tenim per on començar, però és poc. Ara ve una altra pregunta: com dimonis localitzo la foto que li vaig fer a una margarida, sobre la qual es posava una papallona? O posseeixo una memòria d'elefant (que no és el meu cas), o em passaran les hores mirant i mirant fotos.

Per a això hem de desenvolupar un mètode personal, no val copiar-lo de ningú. Dues ments no funcionen mai igual.

Aleshores, haurem d'utilitzar programes especialitzats per al tema que ens ocupa. Però compte! Aquests programes ens sotmetran a una disciplina, la seva. Etiquetes de colors, estrelletes, puntuacions, etiquetes...

Cal ser acurat a l'hora de triar aquest programari, i llegir-se molt bé les seves característiques per saber si s'adapten a la nostra manera de pensar i de fer.

D'entrada tenim "els grans": Bridge, d'Adobe, Lightroom, etc. Aquests es basen a crear un catàleg, que haurem de conservar i saber on és (el més complicat) si volem conservar la nostra classificació.

I d'altra banda estan "els altres" programes senzills i gratuïts que ens ajudaran a classificar la nostra biblioteca. Tots ells posseeixen característiques semblants, així que toca visitar les seves pàgines web i esbrinar bé les seves, diguem-ne, benevolències.

Uns ens permeten posar colors, crear etiquetes, posar qualificacions, i a més, com a premi, afegeixen altres "gràcies", com canviar la grandària, aclarir/enfosquir, retallar, passar d'un format d'imatge a un altre, i fins i tot incidir en les dades EXIF, per afegir, rectificar o canviar.

Si optem per aquesta mena de programes, hem de ser acurats a l'hora de triar, ja que després serà complicat canviar. I un consell, si m'ho permeteu. No feu com jo, que els he provat tots. El resultat és catastròfic, sobretot per a les meves neurones, que avui dia no han aconseguit recuperar-se.

Aquí us deixo un llistat dels esmentats programes, amb algunes de les seves característiques. No pretén ser una comparativa. Trobareu pàgines a Sant Google que donen una llista detallada de tots i cadascun d'ells. Si no n'aconsello cap, és per no guanyar-me enemics. Sé que després, en les vostres sessions de vudú, acabaríeu amb mi.

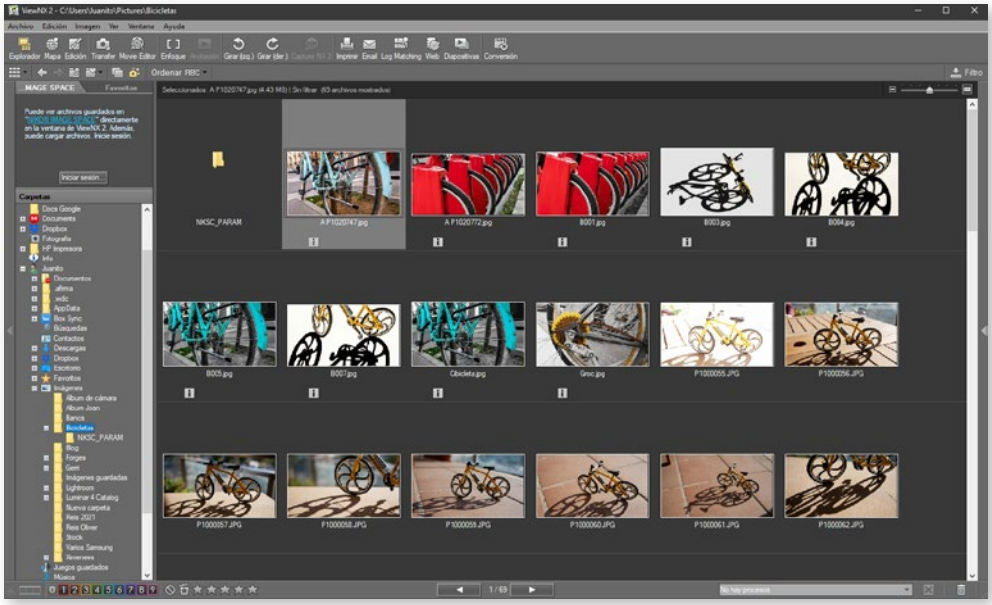

Ens pot ser útil

Joan Coll

XnView (gratuït)

És un dels programes més populars i més complets per visualitzar, convertir i ordenar imatges. Volgut per uns i odiat per altres. Permet:

- Navegar per pestanyes
- Gran quantitat d'efectes
- Capturar la pantalla
- Convertir imatges
- Efectuar rotacions JPEG sense pèrdua de qualitat, reduir-les
- Corregir els colors, aplicar-los tot tipus de filtres
- Crear galeries HTML
- Escanejar imatges
- Canviar de nom múltiples arxius al mateix temps.
- Editar les dades IPTC
- El millor: suporta més de 400 formats gràfics i es pot exportar a 50 formats diferents

FastStone Image Viewer (gratuït)

- És el més lleuger; permet convertir i visualitzar la majoria dels formats gràfics actuals. Posseeix nombroses funcionalitats, com ara:
- Gestionar
- Comparar imatges
- Canviar la mida de les imatges
- Retallar
- Ajustar el color
- Eliminar l'efecte d'ulls vermells

imgSeek (gratuït)

Es tracta d'una completa eina amb la qual podrem organitzar totes les nostres fotos de manera senzilla. Compta amb les característiques següents:

- Té un potent cercador: és possible buscar una imatge amb l'ajuda de paraules clau
- Trobar de manera ràpida tot tipus d'imatges duplicades
- Classificar per grups
- Crear galeries
- Inclou un editor de metadades
- Assistent per canviar de nom imatges de forma massiva

IrfanView (gratuït)

És lleuger i ràpid, per la qual cosa és apte per a tota mena d'ordinadors.
És capaç de reconèixer més de 90 formats d'imatges, incloent RAW, i té opció de conversió per lots d'imatges.
És compatible amb la majoria de filtres d'aplicacions professionals, com Photoshop, i ens permet modificar, visualitzar, escanejar i imprimir imatges.

ACDSee (de pagament)

És un dels pioners, el vaig començar a utilitzar quan era jove. Té dues versions: Standard (30 €) i Utimate (70 €). Fa de tot i una mica més:

- Trobar
- Classificar
- Organitzar
- Moure i compartir tots els nostres arxius d'imatges
- Classificar les nostres imatges mitjançant reconeixement facial, paraules clau jeràrquiques, etiquetes i dades d'ubicació
- Accedir de manera instantània a les les nostres fotos sense importació.
- Crear categories personals
- Ordenar, buscar i compartir les nostres imatges

Podeu descarregar una versió de prova des de la seva pàgina web

Existeixen uns dos-cents programes, com ara ViewNX 2, que no hem de menysprear. I podem trobar a la xarxa versions obsoletes de Picasa (per a mi, el millor de tots els temps), sense oblidar els grans de pagament, com ja he dit. Ara que Google ens posa límit a la seva capacitat d'emmagatzematge, hem de buscar solucions alternatives, tant per guardar com per classificar. En el pròxim número farem un recorregut pels emmagatzematges existents.

El món vist amb ulls de formiga (II)

Juantxo Cueva i Xavier Modamio

Sèrie d'articles sobre macrofotografia

Com fer macrofotografia amb estris senzills, sense necessitat d'arruïnar-nos

Si la primera entrega us va picar la curiositat per endinsar-vos en la fotografia macro, us animem a buscar en algun dels molts fòrums sobre la matèria, on trobareu explicacions i consells que us ajudaran a familiaritzar-vos amb aquesta tècnica. Tot escrivint aquestes ratlles, ens arriba un article des de dZoom relacionat amb el tema: Guía Completa para Iniciarse en la Fotografía Macro. Us el recomanem, és una bona introducció.

De tota manera, us animem a seguir gaudint de la nostra publicació, on a partir d'unes quantes idees bàsiques anirem aprofundint amb exemples i material, fins a arribar a situacions més complexes.

La idea que ens plantegem és d'anar avançant a poc a poc, en preu i coneixements, fins a arribar a ser uns experts de l'especialitat, mundialment reconeguts i publicant a les revistes més prestigioses del món. Tremola, *National Geographic*!

Dins de la pàgina web hem creat un apartat anomenat Curs de macrofotografia, on tots podrem penjar, explicar i comentar aspectes d'aquesta tècnica. Una advertència: és una tècnica molt absorbent: quan has començat, no pots deixar-la.

Al voltant de la macrofotografia hi ha molts tòpics falsos que ens frenen. Potser un dels més estesos és que és cara i requereix equips sofisticats... Fals! Comencem sense gastar un duro (euro per als més joves).

Un aparell que tots tenim i del qual es pot treure un bon suc "macrofotogràfic" és... el mòbil! Sí, ho heu sentit (llegit) bé: amb el mòbil podem fer macro. Com?

Només cal que acosteu la càmera del mòbil el màxim possible a l'objecte a fotografiar i que amplieu al màxim la imatge.

Si recordeu el "fascicle" anterior, hi havia una imatge d'una vespa amb dues formigues al costat. Doncs bé: estava feta amb un mòbil.

La foto de la tecla d'ordinador que veieu aquí també està feta amb el mòbil!

Us animem a fer les vostres macrofotos de mòbil i a penjar-les a la pàgina web per poder-les compartir.

En el pròxim capítol començarem a manegar materials específics per a macro. Prepareu les vostres butxaques: utilitzarem materials que valen... entre 3 i 30 €.

Fins aviat.

Tècniques i recursos per domesticar els píxels

Com podem veure una imatge al nostre monitor en mida real (Photoshop)?

Us heu trobat algun cop que voleu veure una imatge a mida real en el vostre monitor i no hi ha manera d'aconseguir-ho?

I ara direu: "Molt fàcil, només cal anar al menú superior de Photoshop, clicar *Vista,* després anar a *Tamaño de impresión* i llestos." I sí, però si feu la comprovació científica, és a dir, mesurar-ho amb un regle, veureu que... quina merda! No és exacte! Normalment hi ha una diferència de mil·límetres, una petita diferència que potser no és gaire significativa, però que, per als que ens agrada que les coses encaixin a la perfecció, fa molta ràbia.

Per exemple, tenim al monitor una imatge de 10x10 cm exactes, li demanem a Photoshop que ens mostri la imatge a *Tamaño de impresión*. Fem la comprovació científica de mesurar el quadradet de la pantalla amb un regle, veureu que no és exacte: normalment hi ha una diferència de mil·límetres i, en alguns casos, fins i tot de centímetres.

Cap problema; té una solució molt fàcil, però cal tocar alguns d'aquells paràmetres de les preferències de Photoshop que si no saps què són fan una mica de por per si fem un disbarat i no sabem tornar al punt inicial. En aquest punt, aprofito per advertir, mig de broma, mig seriosament, que jo ho he fet molts cops, però que no em faig responsable de cap desastre! Per si les mosques, us aconsello prendre nota de l'únic paràmetre que tocarem per si cal tornar-lo a posar en cas necessari.

Comencem.
Anem a Photoshop i obrim un document nou, en el meu cas serà un DIN A4.

Dibuixem un quadrat de 10x10 cm, ho podem fer amb l'eina Rectángulo **(1)** que trobarem al menú lateral. Si cliquem un cop sobre qualsevol punt del DIN A4 se'ns obrirà una finestreta **(2)**, on indicarem que volem el quadrat de 10x10 cm. En el cas que les unitats de mesura les tingueu en píxels (px), podeu escriure-hi directament 10 cm i Photoshop us respectarà els centímetres.

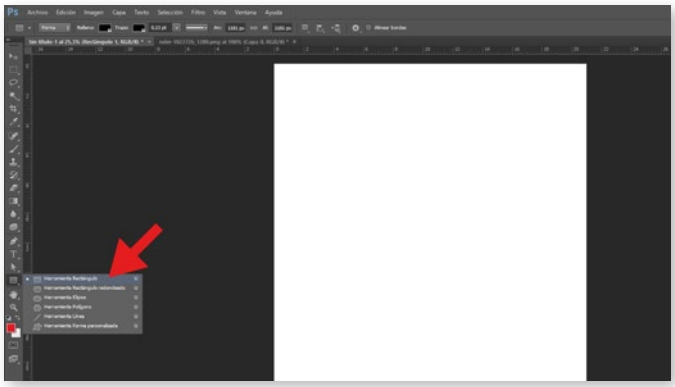

- 1 -

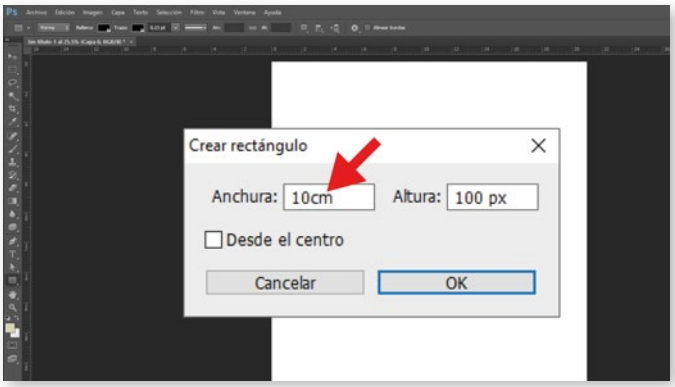

- 2 -

Ja ho tenim. Ara cal demanar a Photoshop que ens ensenyi la imatge, en aquest cas el quadrat, a mida real, és a dir, a *Tamaño de impresión* **(3)** que trobarem dins del menú *Vista* del menú superior.

Tot seguit, la imatge en pantalla es redimensionarà i és llavors quan hem de mesurar amb un regle **(4)** el rectangle directament sobre el monitor. En el meu cas, el quadrat que havia de fer 10 cm en realitat fa 9,5 cm.

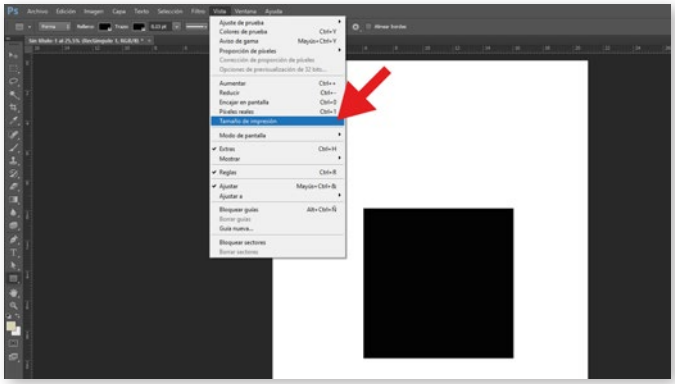

- 3 -

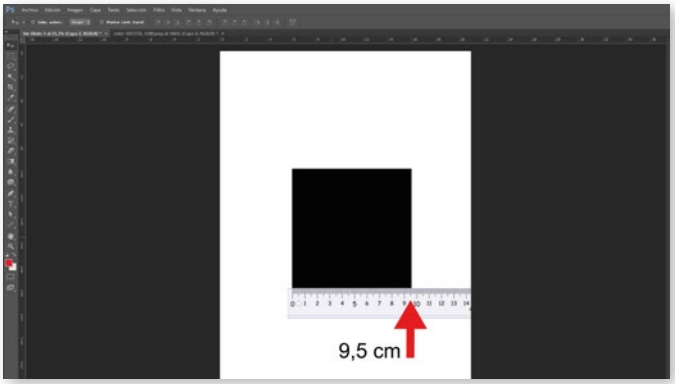

- 4 -

Ara sí, tocarem coses estranyes. Anem al menú superior i cliquem **(5)** *Edición*, anem a baix de tot i cliquem *Preferencias* i tot seguit anem a *Unidades y Reglas*. Veurem diferents apartats, però el que ens interessa és **(6)** *Resoluciones preestablecidas de documentos nuevos*. Ens fixem en el número *Resolución de pantalla* i l'anotarem per allò de saber tornar enrere. En el meu cas, 92.

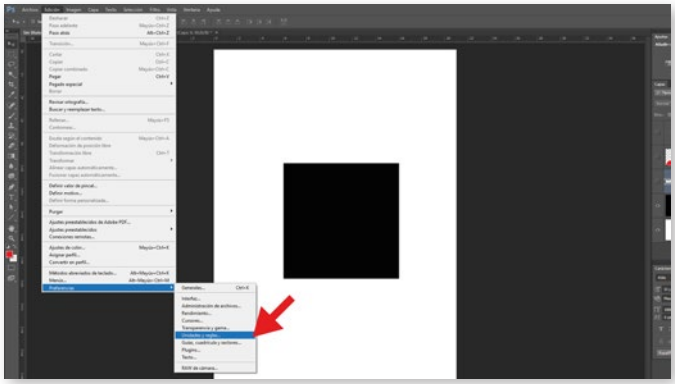

- 5 -

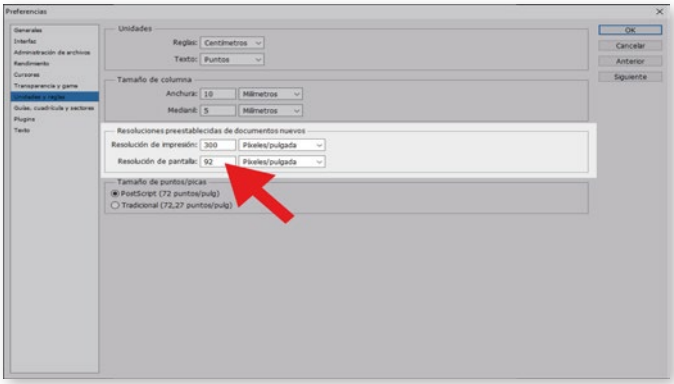

- 6 -

En aquest punt només cal fer una senzilla operació matemàtica, una regla de tres **(7)**.

Fet! Ja tenim el número màgic que ens farà ser més exactes! Posem el número que ens hagi donat, en el meu cas 96,842, a la casella on deia 92 **(8)**.

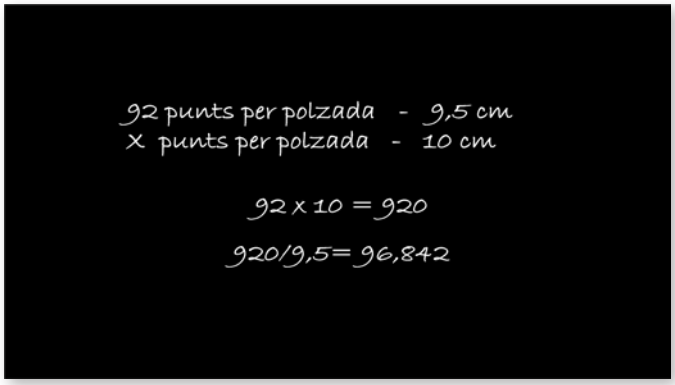

- 7 -

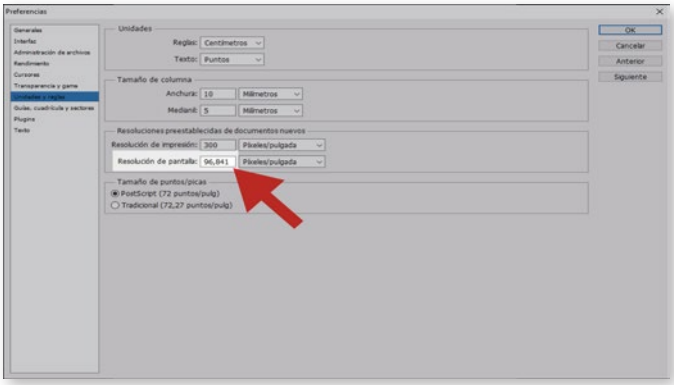

- 8 -

Repetim els passos anteriors, anem al menú superior i cliquem Vista, *Tamaño de impresión*, ens tornarà a redimensionar la imatge **(9)**. Mesurem una altra vegada amb el regle i.... exacte, 10 cm!

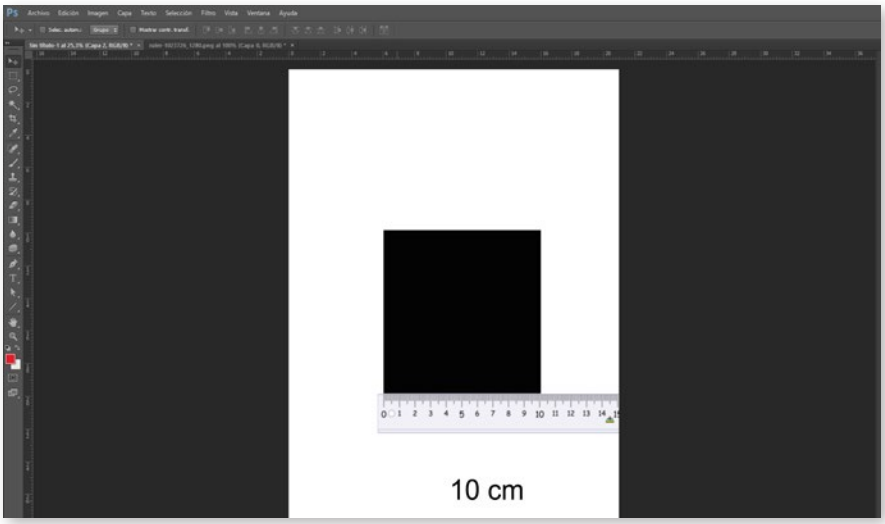

- 9 -

Entrevistem el reconegut fotògraf **Tino Soriano**. La seva llista de publicacions i premis és tan extensa que si la publiquéssim al complet es menjaria gairebé totes les pàgines de la revista.

Així que destacarem, entre molts d'altres, els seus reportatges fotogràfics a revistes com *National Geographic* o *Viajar*, i el Premi Nacional de Comunicació de la Generalitat de Catalunya o el prestigiós premi World Press Photo.

Parlarem amb ell dels seus llibres, de la seva tècnica i també de les seves opinions de dins i de fora del món de la fotografia.

Des d'aquí agraïm, en nom de tot l'equip redactor de la revista, la seva amabilitat i el temps dedicat a la realització d'aquesta entrevista.

Coneixes el Poblenou? Hi tens alguna mena de vincle? T'agrada el barri?
I tant, hi vaig passar moltes hores i molts dies quan era petit, ja que una part de la meva família residia al Poblenou. Vivien al carrer Pujades i treballaven a Metales y Platería Ribera.

Has rebut molts premis, quin d'ells t'ha fet més il·lusió?
Possiblement el World Press Photo, però n'he rebut de molt prestigiosos, com el Premi de la Sociedad Geográfica Española per la meva trajectòria... fins i tot me'n van donar un a l'Aliança del Poblenou, l'Oreneta d'Argent, per un treball de vídeo. Tots animen.

L'estiu passat et vaig trobar a primera hora del matí passejant tranquil·lament per la vora de l'estany de Banyoles. No feies fotos, només passejaves. Fem massa fotos?
I tant! Mirar més i fotografiar menys ajuda a millorar.

Darrerament has publicat bastants llibres de format i temàtiques diferents, però en tots hi trobem un recull de la feina feta al llarg de molts anys. Podríem dir que estàs fent un resum de la teva llarga trajectòria professional i mostrant-ne les conclusions?
Exactament. He arribat a una edat que s'apropa perillosament a un desenllaç imprevist. Ara penso més a compartir el que he après, que no en projectes nous. Ja porto quaranta anys de professió. Això sí: tinc tres o quatre projectes a mitges.

Aquest any has publicat *CurArte*, un llibre que és tot un homenatge al personal sanitari i al món de la medicina. De cop i volta ens hem adonat que hem deixat que el sector s'anés degradant?
Per descomptat, hem passat d'un sistema que era modèlic, fins i tot des d'un punt de vista mundial, a les runes que han deixat els sous precaris i el negoci de la medicina privada, que, no ens n'oblidem, afavoreix uns pocs inversors. Han aconseguit esfondrar-lo, el negoci ara està en les mútues.

Com afrontes una situació complicada, com per exemple un càncer infantil, per tal de no violentar els protagonistes amb la càmera?
Parlo molt amb la família, comparteixo temps i experiències i faig poques fotos.

Recentment t'has mostrat molt crític amb la cobertura gràfica que s'ha fet de la pandèmia. Creus que hi ha hagut una certa censura? En el teu cas, t'has sentit exclòs o has trobat alguns obstacles al respecte?
Només vaig tenir un encàrrec per acabar el llibre *CurArte* i no em van deixar fotografiar els malalts, fins i tot amb mascareta. Em van dir que només d'esquena. Després, amb paraules i sense imatges, volien convèncer la gent. Ha estat una gestió de comunicació tan dolenta com la que acostumen a fer els polítics quan volen defensar els seus arguments.

Quin poder tenen les imatges realment? Poden ajudar a posar fi a algunes de les injustícies del món?
Si no hi ha testimonis, els crims de tota mena resten immunes. La fotografia és una prova i si està manipulada digitalment, hi ha eines per descobrir-ho. Però també és un llenguatge universal.

Poden també perjudicar?
Tots podem ser víctimes d'un mal ús, com el que fan els que pengen a les xarxes vídeos íntims de les seves exparelles per venjar-se. A més, una imatge té moltes potencials lectures. Depèn del que vols interpretar d'acord amb la teva manera de veure el món.

M'atreveixo a afirmar sense gaires dubtes que la teva feina t'apassiona i, quan això succeeix, un acostuma a dedicar-li molt de temps, també de personal. Com has aconseguit compaginar aquest fet amb les teves relacions familiars i afectives?
Sempre que puc convido la meva dona i la meva filla que vinguin amb mi. Elles, més que ningú, saben el dur que és el meu ofici. Fins i tot, a vegades s'alegren si no poden venir. No és gota fàcil. Si ho fos, no em pagarien.

Has recorregut diverses vegades el món fent fotografies i el 2018 vares publicar *Los secretos de la fotografía de viajes*. Ens pots explicar només una de les coses que més t'hagi impactat o sorprès de tots els llocs on has estat?
La guerra de Bòsnia, que vaig tocar superficialment, fent un parell d'encàrrecs per a *El País Semanal*, em va portar a una dimensió en què, per molt bon fotògraf que siguis, mai transmets la realitat que has viscut.

En algun moment has passat por, has estat en perill o has temut per la teva integritat física?
Sovint. Quan viatges sol pel món ets molt vulnerable, i des d'accidents de trànsit fins a perill de mort real, perquè estàs treballant en un lloc perillós, tot va amb l'ofici de reporter. És fàcil desaparèixer en alguns països.

Com portes el fet de no poder viatjar?
És clar que he perdut uns reportatges meravellosos que tenia previstos per tot el món, però en la meva feina és important adaptar-te al que hi ha. M'he dedicat a escriure llibres i, amb aquesta excusa, he agafat millor un control del meu arxiu. Són tasques que sempre deixava per a un altre moment, i en realitat són molt importants.

Actualment estàs treballant en algun projecte fotogràfic?
No, a part de continuar fent fotos de paisatge de l'estany de Banyoles. Per als reporters, que tothom vagi amb mascareta i no poder desplaçar-te ha estat un gran tsunami. Molts no es refaran, com ha passat en altres professions o negocis. Caldrà començar de nou.

Expliques que acostumes a treballar amb un equip lleuger i petit, el qual et permet treballar amb comoditat i aproximar-te a la gent. També que ajustes la càmera al mode automàtic per guanyar rapidesa i agilitat. Alguna vegada utilitzes alguna altra metodologia o equip més gran: teleobjectius, trípode, etc.?
Sí, és clar. Si fotografio natura salvatge o, eventualment, paisatges. Si no, tiro endavant amb un angular de 35 mm quasi sempre, acompanyat d'un 24 i un 85 mm. Focals fixes quan puc.

En els reportatges, així com en la fotografia de carrer, es pot tenir l'actitud de "sortir a buscar" o la de "sortir a trobar". En el teu cas, quina proporció hi ha de predeterminació o de preparació prèvia i quina d'improvisació?
En general surto a trobar perquè m'agrada que la realitat em sorprengui. Si surts a buscar, has de saber què vols, però sovint estàs influenciat pel que has vist que han fet altres.

En algun moment fas servir ràfegues de fotos per després triar-ne "la bona"?
Només quan busco una escombrada fotogràfica. T'assegura un fotograma correcte.

L'any passat vares publicar *Fotografia con una sonrisa*, un llibre que proposa dotar de personalitat les imatges que fem d'allò que ens rodeja en el nostre entorn immediat i quotidià, familiar, d'amistats, etc., i, a més, a gaudir-ne de manera divertida. Així, doncs, no cal anar a l'Índia o a Islàndia per fer bones fotos? Podem trobar l'excel·lència fotogràfica a les olles de la cuina de casa, per exemple?
Els bons fotògrafs es fan a casa. Quan viatges, poses a la pràctica el que has après.

Quin consell li donaries a algú que se sent fotogràficament estancat?
Que compri un llibre docent... i que no es limiti a llegir, sinó també a posar en pràctica el que està aprenent. També els tallers fotogràfics que donen els experts i/o els viatges fotogràfics t'ensenyen molt. Això sí, cal saber amb qui vas. Ara hi ha molta gent que practica la docència sense experiència. Però uns dies al costat d'un fotògraf de referència aporten anys d'aprenentatge.

A les teves conferències i xarxes socials transmets un gran compromís social, humanitari, fins i tot polític… Joan Guerrero diu que "Primer és la persona i després el fotògraf" i defensa que això, a la llarga, fa millor el fotògraf pel fet que sigui en aquest ordre. Opines el mateix?
I tant. Una foto és la suma del que som, no una combinació de coneixements tècnics, que són sovint els mateixos que apliquen les càmeres de trànsit. El fotògraf aporta l'ànima a la foto. I això va més enllà que un RAW, un JPG o un software informàtic.

Un dels teus referents en fotografia és Alex Webb. Ens pot explicar quan i a on el vares conèixer, què et va captivar de la seva obra i com t'ha influenciat?
Vaig comprar alguns dels seus llibres per estudiar la seva mirada i després vaig anar com a alumne a un taller que va donar a Sevilla.

L'any passat també vares publicar el teu llibre més paisatgístic, *BanyoleSpeculum*, el qual aprofundeix en l'estany de Banyoles al llarg de gairebé quaranta anys. Josep Pla deia que en allò que és local hi ha també tot allò que és universal. L'estany ha estat el teu petit món fotogràfic?
És el que deia abans, hem de fotografiar a casa nostra, en el meu cas, Banyoles. Aquest llibre ensenya a interpretar la llum, tal com jo mateix he après després de quatre dècades. Vaig voler fer un llibre que inspirés el lector per ser millor fotògraf, no per admirar el fotògraf.

En aquest llibre acompanyes les imatges d'uns petits poemes o haikus. La fotografia apunta directament a la nostra part més emocional. Penses que la combinació amb la poesia pot intensificar o complementar aquests sentiments?
Per descomptat, les bones fotografies són, en realitat, poesia.

Joan Fontcuberta afirma que som en una era postfotogràfica degut, en part, al pas de l'analògic al digital i a la massificació exponencial de les imatges per l'aparició dels *smartphones*, internet, l'ús de les xarxes socials, etc. Estàs d'acord en el fet que el concepte tradicional de fotografia ha mort ofegat per l'excés?
Al cent per cent. És complicat trobar bones fotos entre tant soroll digital.

El 2019 vares publicar *Ayúdame a mirar. La biblia del reportaje gráfico*, el teu únic llibre escrit i sense imatges, on expliques experiències i dones tota mena de consells pràctics i detalls sobre com construir històries visuals, anant des de l'ètica, la venda o fins i tot passant pels aspectes legals del sector, entre molts altres temes. Diria que del llibre es desprèn un missatge d'alerta per a tots aquells que es vulguin dedicar al fotoperiodisme, advertint que aquest no serà un camí de roses. Li veus futur a aquesta professió?
Aquest llibre és un cant al fotoperiodisme, a la fotografia documental. Explica com ha evolucionat, en una mica més de mig segle, per prendre'n nota de cara al futur. La fotografia sempre ha evolucionat amb els temps. La professió ja no serà com l'he viscut jo, de la mateixa manera que abans escrivíem amb una ploma estilogràfica i ara ho fem amb un teclat. L'important és el contingut i aquest és el repte per al futur.

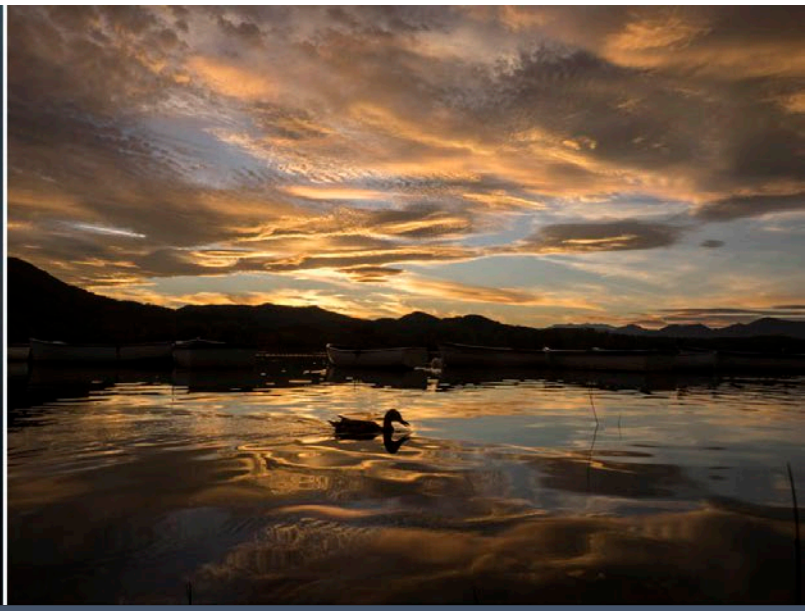

Quin consell donaries a un jove estudiant de fotografia?
Que ho complementi amb estudis de màrqueting, economia, idiomes i tecnologia multimèdia.

També et fas *selfies*? Què n'opines, d'aquest fenomen?
Deixes el que és important a la teva esquena. Em recorda a les fotos d'abans "¡Que salga el monumento!". Jo m'estimo més gaudir, que no demostrar que he estat als llocs. Però és la meva opció, potser perquè soc un fotògraf professional.

Tinc entès que estàs treballant en un nou llibre que tracta sobre el color. Què ens en pots avançar?
He estat quaranta anys, d'ençà que vaig començar a explicar la fotografia, pensant com explicar el color sense caure en els tòpics de la majoria de llibres, que diuen generalitats, com ara que el vermell és la passió, però serveix ben poc per posar-ho a la pràctica. Veurem què diuen els lectors. Jo estic satisfet del resultat. Està en la línia d'*Ayúdame a mirar*, però amb moltes il·lustracions.

Com saps, som un fotoclub amb més de 100 socis i la xifra va en augment. Malgrat disposar d'un ampli ventall d'activitats, a vegades l'índex de participació és escàs. Com creus que es pot engrescar els socis a participar-hi més? Potser s'haurien d'oferir menys opcions i focalitzar més l'oferta?
Poc i bo, que diuen a Banyoles.

Què fas quan no fas fotos?
Escric, llegeixo, passejo per l'estany, escolto música i penso projectes que m'agradaria materialitzar amb l'Olympus.

Per acabar: una novel·la?
Per a mi, *Cent anys de soledat*.

I una pel·lícula?
Adoro el cinema clàssic neorealista. *Bienvenido, Mister Marshall* o *Plácido*, les dues de Berlanga, expliquen històries de persones que tenen una vida anònima. És el que m'agrada fotografiar...

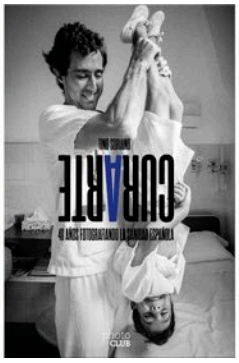

Web: https://www.tinosoriano.com
Instagram: https://www.instagram.com/tinosoriano/
Llibres: https://www.tinosoriano.com/es/llibres

Per demanar llibres directament a Tino Soriano, envieu un correu a mail@tinosoriano.com

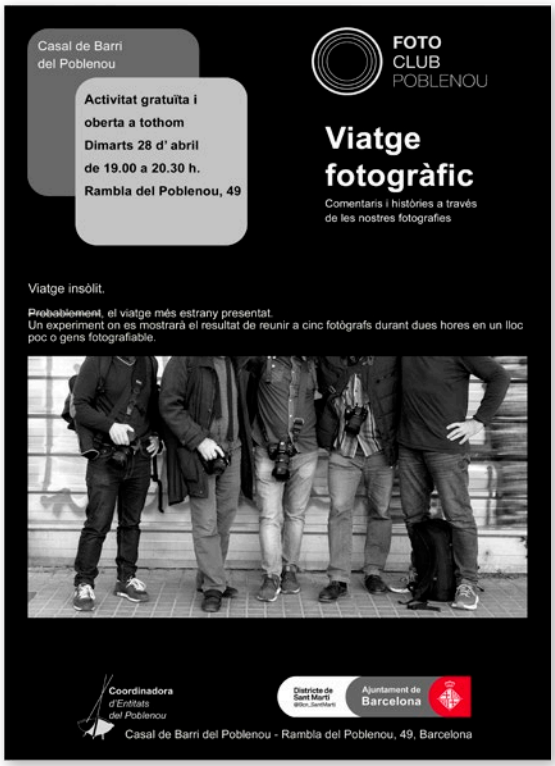

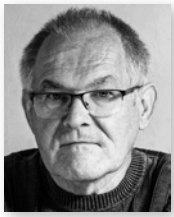

Ho teníem tot a punt, tot preparat, el dimarts 28 d'abril del prescindible 2020, per acudir al Casal per fer un Viatge fotogràfic. Però dies abans es va decretar un confinament que va entrar en vigor el 15 de març i la vida es va aturar; algunes vides es van aturar per sempre.

El **Viatge insòlit** havia començat el divendres 31 de gener. Tenim, doncs, les maletes fetes des de fa més d'un any i hem decidit que ja és hora de desfer-les.

Jo sempre he dit que les fotografies no es fan, les fotografies es descobreixen. Sempre resten esperant-nos; cal mirar l'entorn amb ulls inquiets i ment oberta per descobrir-les, ja que sovint s'amaguen molt eficaçment.

Quan anem de viatge o estem en un entorn fotografiable que ens agrada (paisatge, macro, carrer, retrat...), la nostra ment està endollada i descobrim fàcilment les imatges, tot ens crida l'atenció, difícilment es poden amagar.

Però què passa quan estàs en un entorn que podríem qualificar d'hostil? Un lloc proper, al barri, un lloc gens exòtic i on no hi ha (aparentment) res que ens cridi l'atenció. Un lloc on per una estreta vorera transita poca gent entre cotxes aparcats i un solar estèril envoltat amb una tanca metàl·lica poc o gens atractiva.

Aleshores les imatges estan ben ocultes, cal un esforç per descobrir-les. Imaginació, creativitat, mirar, moure't, grimpar... al final acaben sortint del seu amagatall i són capturades pels nostres sensors.

En aquest cas, prescindint que el resultat sigui fotogràficament millor o pitjor, el veritable èxit és haver trobat la fonedissa imatge.

I el millor de tota aquesta experiència, un cop tens la teva presa, és fer la comparació amb les captures dels companys d'expedició. El resultat és enormement didàctic i enriquidor. Veiem allò que nosaltres no hem vist, ens ensenya diferents maneres de mirar, estratègies variades sobre com afrontar el fet fotogràfic... Sempre enriqueix, sempre t'ensenya, sempre n'aprens.

Anem a fer cantonades

Aquest és l'assumpte del provocador correu que varen rebre alguns companys, i que reprodueixo textualment:

"Fa dies, passejant pel barri, una cantonada em cridà l'atenció. No tenia res en particular; des del punt de vista normalitzat no era gens atractiva. Vaig pensar que seria un bon exercici trobar-nos uns quants i, durant un parell d'hores, intentar capturar amb les nostres càmeres el que ens suggeria aquell escenari tan poc atractiu. A posteriori i per acabar l'experiment, ens trobaríem i analitzaríem què i com hem interpretat aquell lloc."

QUÈ FAREM?
Trobada, explicació del programa i ens dirigirem a 'la cantonada', i durant dues hores, absoluta llibertat per **fer fotos amb l'única condició que ha d'aparèixer 'la cantonada'** *(tota, com a protagonista, o en una mínima part...).*
Tot val, qualsevol tècnica i/o procés, portar complements, reflectors, flaix, bengales o figurants."

Els valents que es van atrevir a acceptar aquest repte a cegues mai van saber de quina cantonada es tractava; fins i tot, el dia de l'acció varen ser convocats a dos carrers de l'objectiu.

El resultat fotogràfic és el que us ensenyem. Potser no serà gran cosa, però l'experiència, el repte, van ser molt enriquidors.

Us convidem a viatjar amb nosaltres per les pàgines següents.

El nostre objectiu (carrer Bac de Roda/Ramon Turró, el Poblenou)

Cada autor ha triat quatre fotografies, però si les voleu veure totes ho podeu fer a: Viatge Insòlit, totes les fotos

També podeu veure un petit vídeo que va realitzar Emma March (redactora d'aquesta revista): Viatge Insòlit, el vídeo

Emma March

9273 DDY

Viatge insòlit
Eduard Farriols

L'Eduard ha definit l'experiència amb una paraula: *estrany*.

Els companys de viatge han dit de les seves fotos:

"Or per polir. Desplegament de recursos de fotògraf. Composicions, detalls, punts de vista, reflexos i altres. Tinc la sensació que sap trobar or on no n'hi ha, però amb això no n'hi ha prou. Pel meu gust m'ha faltat una mica més de treball d'edició per fer brillar "l'or". En aquest cas, per edició em refereixo més a aconseguir destacar els punts clau de cada foto que no a una qüestió d'estil." (Marc)

"Recortes."(José)

"Ha conseguido sacar buen partido a través de espejos y reflejos." (Jaime)

"El resultat és bo, però això no és gaire important; el més destacable és que es veu un gran treball, un esforç per 'mirar'." (Josep Maria)

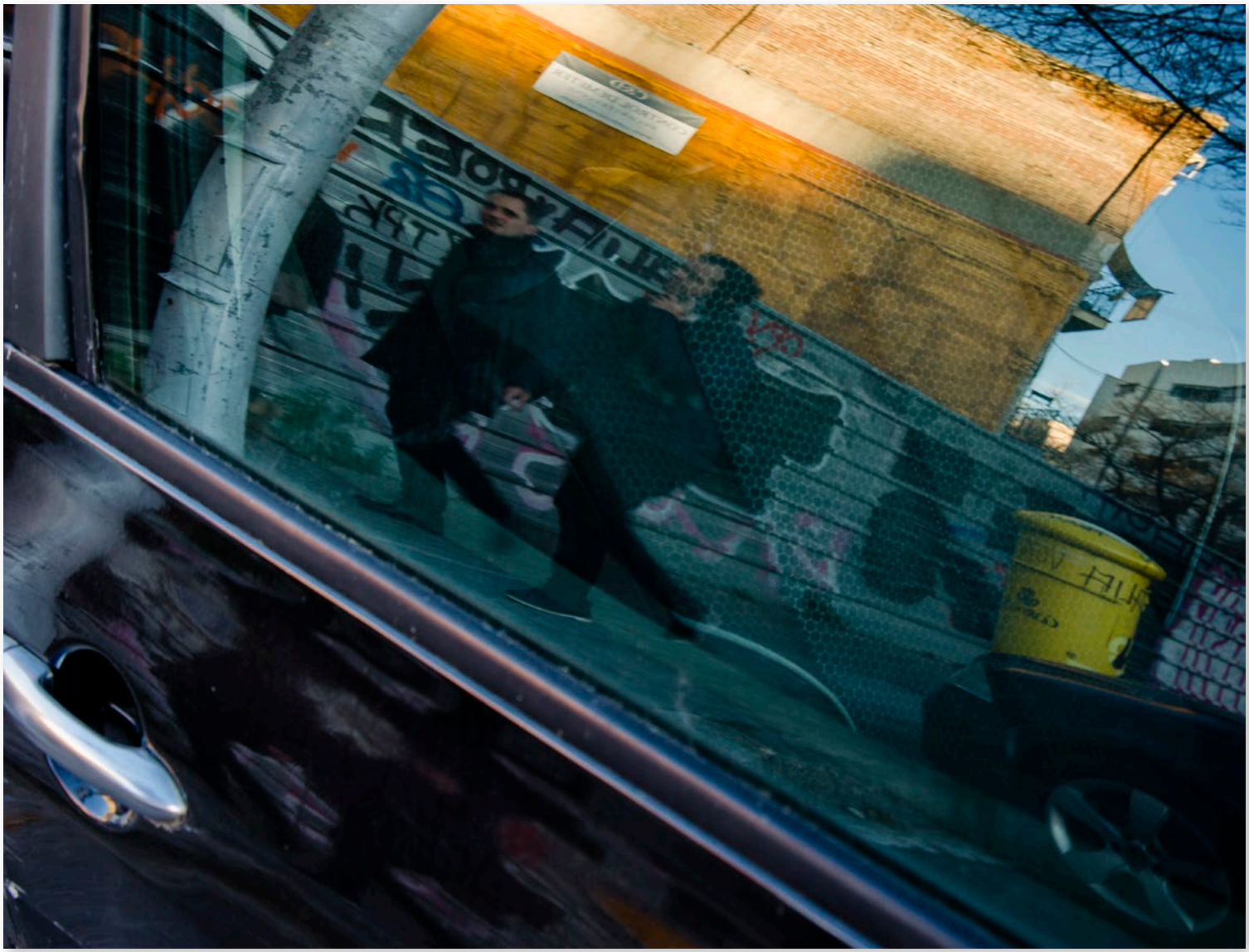

Viatge insòlit
Jaime Mediavilla

En Jaime ha definit l'experiència amb una paraula: *inesperat*.

Els companys de viatge han dit de les seves fotos:.

"*Street photo*. Ha buscat en els vianants el que no donava el lloc. Bona idea! Llàstima que no hi va passar prou gent interessant. Veient l'alt nivell d'algunes de les últimes fotos del Jaime, crec que podia haver fer més. Treball correctíssim." (Marc)

"La vida en la calle." (José)

"Et veia sempre amb un somriure d'orella a orella i amb el comandament a distància fent fotos que serien impossibles si no fos perquè tenies la càmera amb el trípode. Gent fent *footing*, caminant, gent jove, gent gran... Tot Déu passant per aquella cantonada amb obres que ja no és insignificant." (Eduard)

"Treball atractiu i molt heterogeni, en temàtica i en composicions (alternes plans clàssics amb altres de molt imaginatius)". (Josep Maria)

Viatge insòlit
Jaime Mediavilla

Viatge insòlit
José Sánchez

En José ha definit l'experiència amb una paraula: *reto*.

Els companys de viatge han dit de les seves fotos:

"Efectiu. Fotos de detall. No s'ha quedat en només això, ja que ha buscat color, textures i composicions... i les ha trobades. M'hauria agradat veure també altres enquadraments." (Marc)

"Sus fotos me han sorprendido, pues su colección ha sido de los rincones diminutos que nadie se esperaría, quizás sobra algún tornillo, pero muy ingenioso. "(Jaime)

"Et veia sempre de cara la paret, com si et castiguessin, però realment et vas centrar en els detalls donant vida i color amb objectes aparentment insignificants. Has fotografiat molt bé aquests detalls." (Eduard)

"És el conjunt d'imatges més homogènies que han sorgit del viatge. Et va costar trobar el camí, però un cop ho vas fer l'has recorregut amb destresa. Bones captures i bona edició." (Josep Maria)

Viatge insòlit
José Sánchez

Viatge insòlit
José Sánchez

Viatge insòlit
Marc Servitje

En Marc ha definit l'experiència amb una paraula: *experiment*.

Els companys de viatge han dit de les seves fotos:

"Mirando aquello que no vemos." (José)

"Ha conseguido una buena variedad de imágenes. Especialmente intrigante la del reflejo." (Jaime)

"Has sabut jugar molt bé amb les llums i la composició. Les de blanc i negre tenen molta força. Sempre et veia lluny de la cantonada i jo pensava: 'què coi fot aquest tio a l'altra punta?'. Potser vol passar desapercebut i que la gent no pensi que està amb aquests bojos. He, he, he!". (Eduard)

"És l'únic del grup que ha mirat a terra. Ens mostra diferents imatges (pas de vianant, tapes claveguera...). Sovint diem que cal mirar amunt; en Marc ens ensenya que també val la pena mirar avall". (Josep Maria)

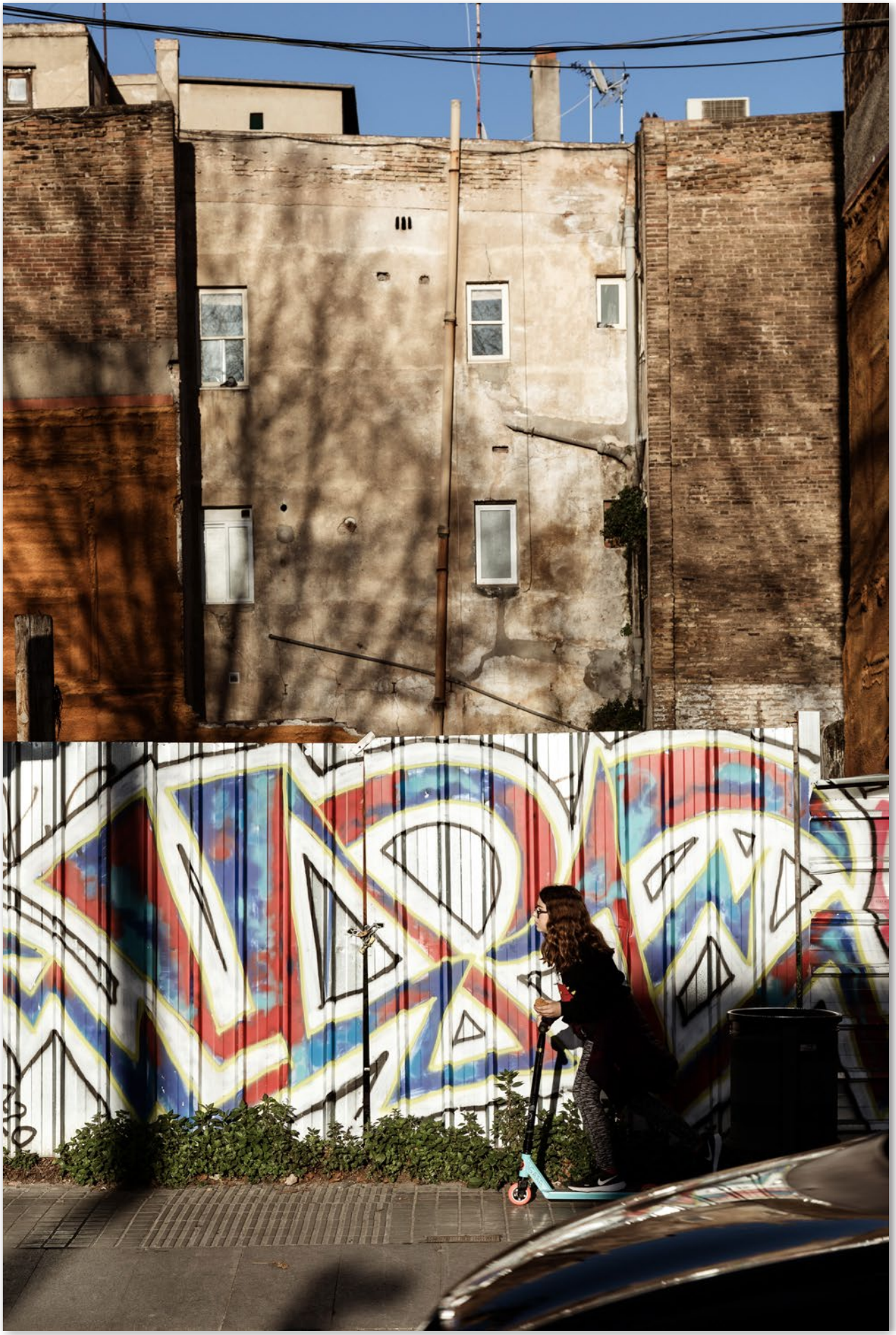

Viatge insòlit

Marc Servitje

Viatge insòlit

Josep Maria March

En Josep Maria ha definit l'experiència amb una paraula: *gratificant*.

Els companys de viatge han dit de les seves fotos:

"Qui busca, troba. Estirat a terra o pujat a la bústia. L'entrega habitual del Josep Maria dona resultats, encara que sigui en entorns hostils. Potser no és un dels seus millors treballs, però hi podem apreciar aquells tocs de brillantor a què ens té acostumats." (Marc)

"Más allá de una realidad corriente." (José)

"A sus fotos le ha dado su particular aire de creatividad atrevida." (Jaime)

"Et veia amunt, avall, escalant, dreta, esquerra i sempre amb un ull mirant la teva filla, que també és molt inquieta. Per aquesta doble mirada saps jugar molt bé amb aquestes composicions amb enfocaments i desenfocaments, donant molta força a la part enfocada gràcies a l'imprescindible desenfocament." (Eduard)

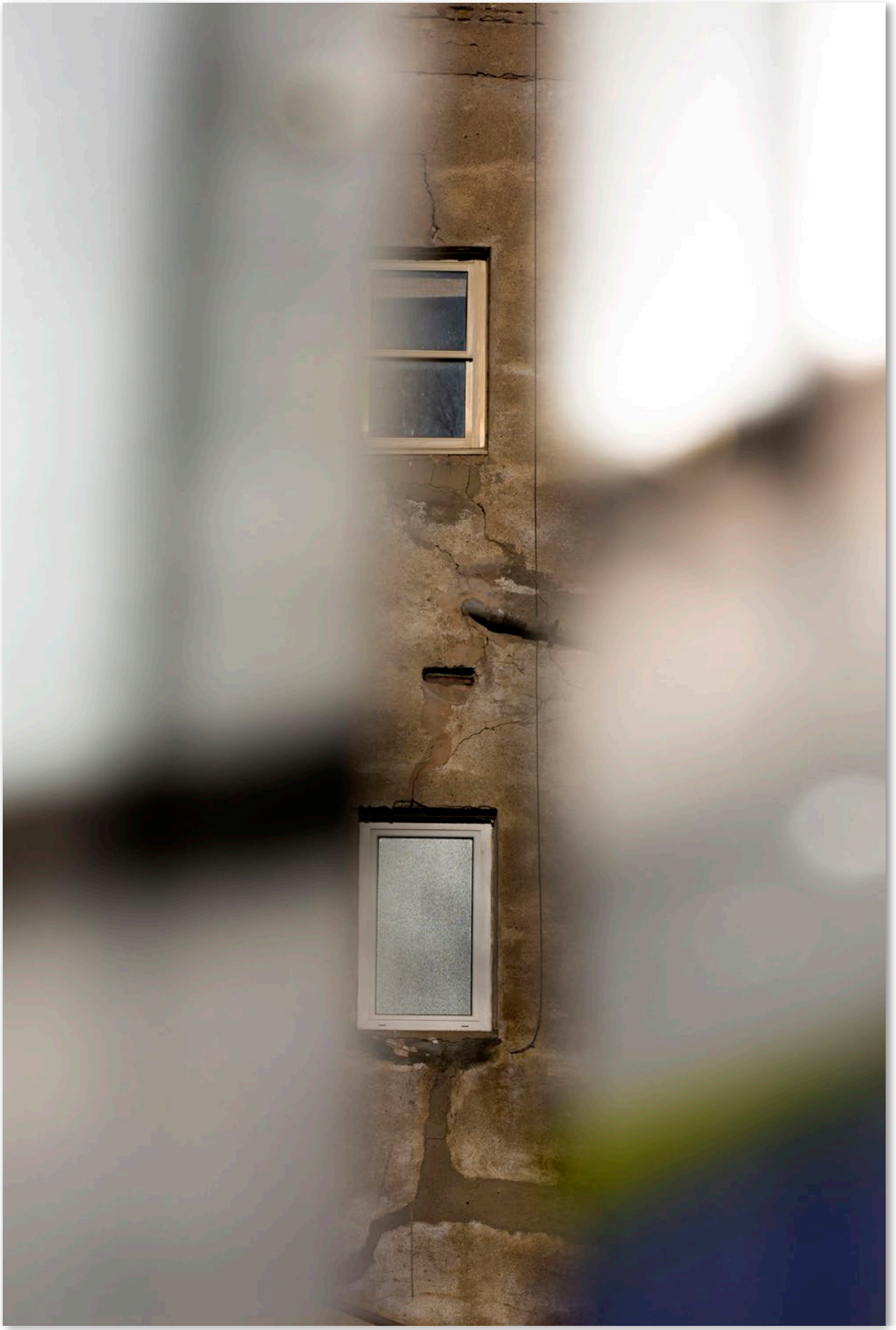

Foto natura

Manel Garcia

Fauna, flora, paisatges

Natura al riu Besòs

Fotos realitzades durant el període de confinament municipal. Tenim espais propers a la ciutat per poder desenvolupar una part de la nostra afició.

Corb marí gran

Xoriguer comú

Martinet blanc, al parc de Diagonal Mar

Ira i foc

Reportatge conjunt de Jordi Mestrich i Marc Servitje

Els aldarulls a Barcelona per l'empresonament de Pablo Hasél

Les nits del 19 i el 20 de febrer vàrem sortir a documentar a la ciutat de Barcelona els aldarulls posteriors a les protestes per l'empresonament del cantant Pablo Hasél.

El fotoperiodisme és un gènere fotogràfic que cap dels dos autors dominem prou. Tot i així, volem compartir amb vosaltres el resultat d'aquell repte: tant les imatges obtingudes com les nostres pròpies reflexions.

Marc Servitje

Ira i foc

Jordi Mestrich i Marc Servitje

Jordi Mestrich

D'entrada dubtes, molts dubtes.

Per a un fotògraf sense gaires reflexos ni cintura com és el meu cas, poc amant de la improvisació, acostumat a treballar amb trípode, a transportar una motxilla plena de focals i de filtres, acostumat a aconseguir unes prèviament molt planificades fotografies i sense gaires sorpreses afegides, el fet de cobrir una manifestació amb aldarulls violents, corredisses i càrregues policials suposava molt més que un simple repte fotogràfic.

Tot i això, el tema m'interessava, m'atreia… i la motivació sempre és un punt important a favor.

Quina o quines focals agafar, la més lluminosa o la més tot terreny? N'agafo més d'una o no tindré possibilitats de canviar-les? Potser un tele?

Finalment vaig optar per l'opció més versàtil: un 24-105mm f/4 i, amb les presses, vaig cometre l'error de deixar-me a casa el 50mm fix f/1.4, és a dir, el meu objectiu més lluminós.

Aquella seria la quarta nit de protestes, als telediaris ja s'havien vist imatges d'una noia molt jove a la qual una bala de foam li havia fet perdre un ull, i la por pels aldarulls afegia encara més dubtes. Em faré mal? M'estomacaran? Em trauran un ull? I si em confonen amb un violent i acabo detingut?

Així que vaig decidir prendre precaucions i equipar-me amb una armilla fluorescent, un casc i unes ulleres de seguretat.

Finalment, després de tants dubtes i arribat el moment, em va venir al cap aquella frase de John Wayne que diu: "Ser valent és estar cagat de por i, malgrat això, pujar al cavall".

Així que tot seguit vaig obrir la porta de casa i vaig dir a la dona i als nens que no m'esperessin per sopar.

Algunes conclusions tècniques i reflexions personals
Inicialment em va costar molt agafar el ritme: cap a on anar? Què fotografiar i des d'on? I amb quins paràmetres? Però de mica en mica vaig anar agafant confiança:

- La major part de les imatges les vaig fer a f/4 (obertura màxima del meu objectiu), ISO 1600 i a velocitats entre 1/60 i 1/180. Algunes imatges em van quedar massa fosques, la qual cosa vaig poder corregir en part augmentant posteriorment l'exposició del RAW.

- A 1/60 algunes imatges em van quedar trepidades, fet que hauria pogut evitar amb més velocitat i un objectiu més lluminós, o forçant més el valor ISO i assumint una mica més de soroll. Per contra, vaig obtenir alguna imatge en moviment interessant gràcies, precisament, a la trepidació.

- En ocasions també em va faltar zoom, cosa que em va obligar a reenquadrar massa algunes de les imatges, amb la conseqüent pèrdua de qualitat de la imatge.

- No és fàcil anar canviant d'objectius enmig de l'acció. Per tant, és millor triar-ne un i esprémer al màxim les seves possibilitats. Els tot terreny donen més versatilitat; tot i així, la segona nit també vaig utilitzar i em vaig sentir còmode amb un 17-40mm f/4 a prop dels fets i amb un 100mm f/2.8. També hi havia moments en què un teleobjectiu m'hauria anat molt bé (posats a demanar, un 70-200mm f/2.8).

- Un tema important: el fet d'anar senyalitzat amb armilla i casc aporta força tranquil·litat i comoditat per treballar, no vaig patir en cap moment per la meva integritat física i, com a mínim les dues nits que jo vaig ser-hi, em va fer la sensació que en general es respecta bastant l'activitat dels fotògrafs, tant per part de la policia com per part dels manifestants, fins i tot dels més radicals. Tot i això, cal estar sempre alerta i vigilar amb el llançament d'objectes, els projectils i les càrregues policials, els vehicles a gran velocitat en carrers suposadament tallats al trànsit, etc.

- Sense menystenir la gravetat de diversos incidents d'aquells dies i com he comentat abans: la por acostuma a ser quelcom irreal i sovint exagerat que unes imatges extretes de context poden contribuir a potenciar i amplificar encara més.

- Alguns exemples: un petit foc pot semblar l'infern si s'utilitza un gran angular de molt a prop. També si es fa amb un teleobjectiu de més lluny i amb subjectes en primer pla.

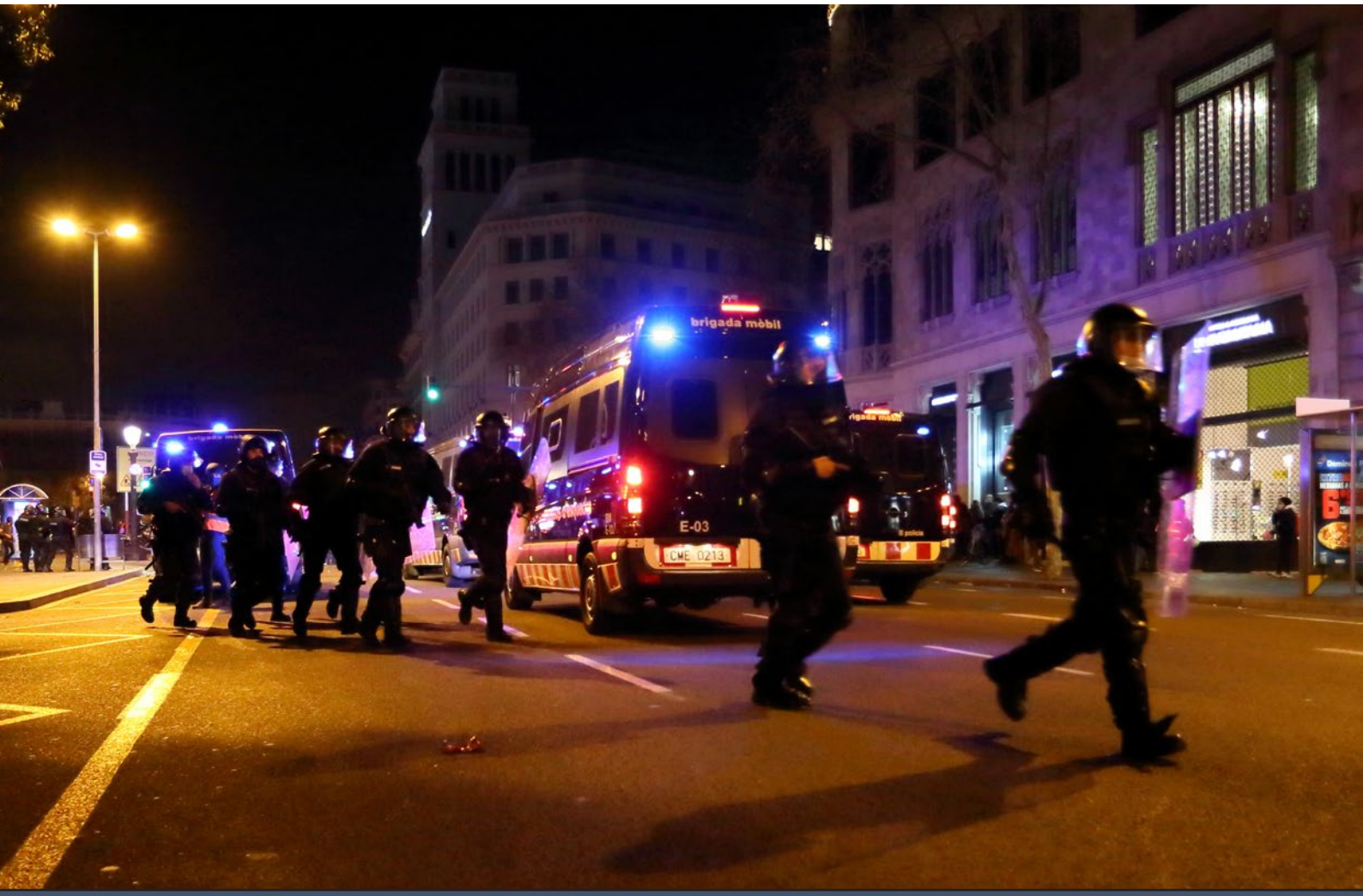

Policia
Mossos
d'Esquadra

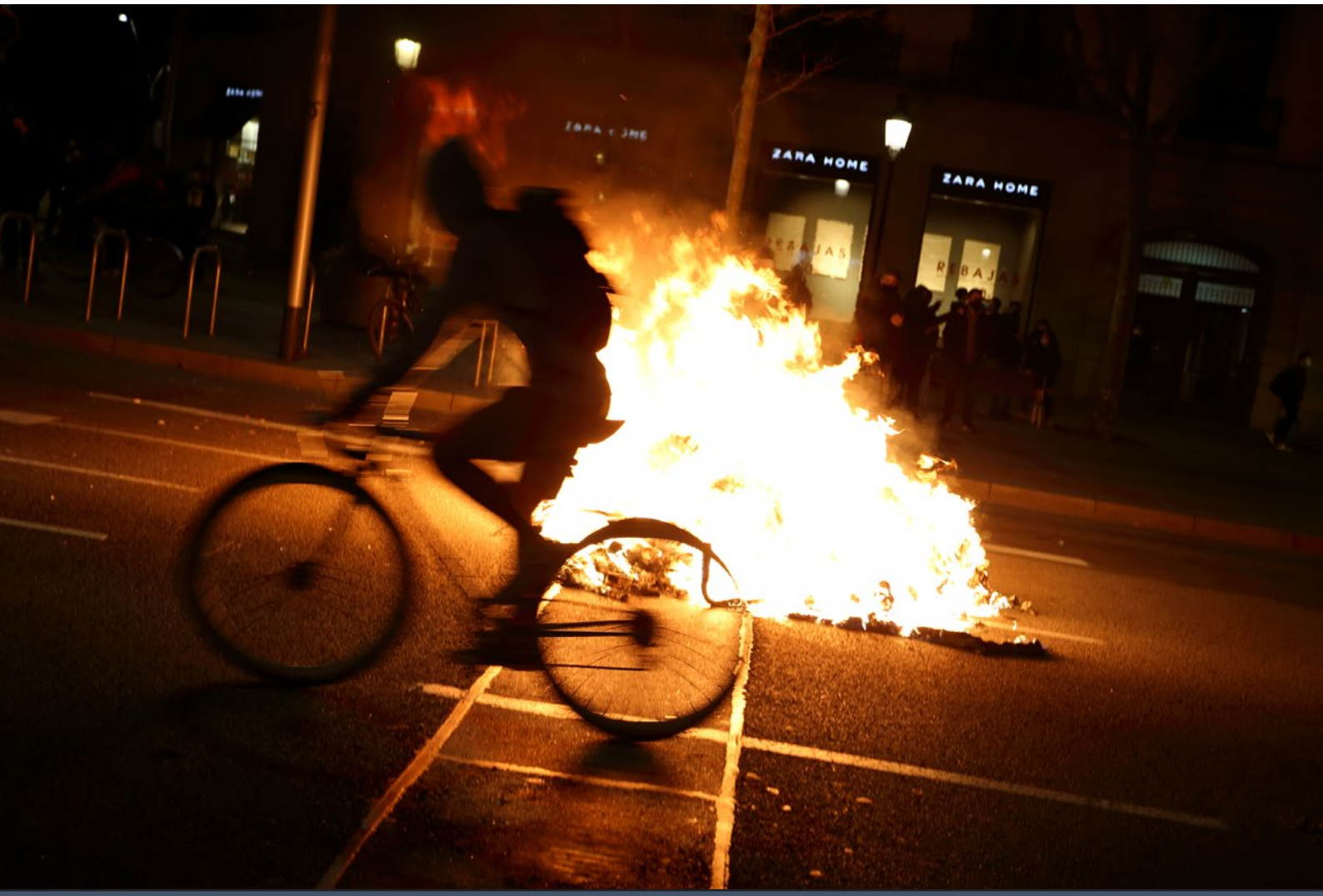
ZARA HOME
ZARA HOME

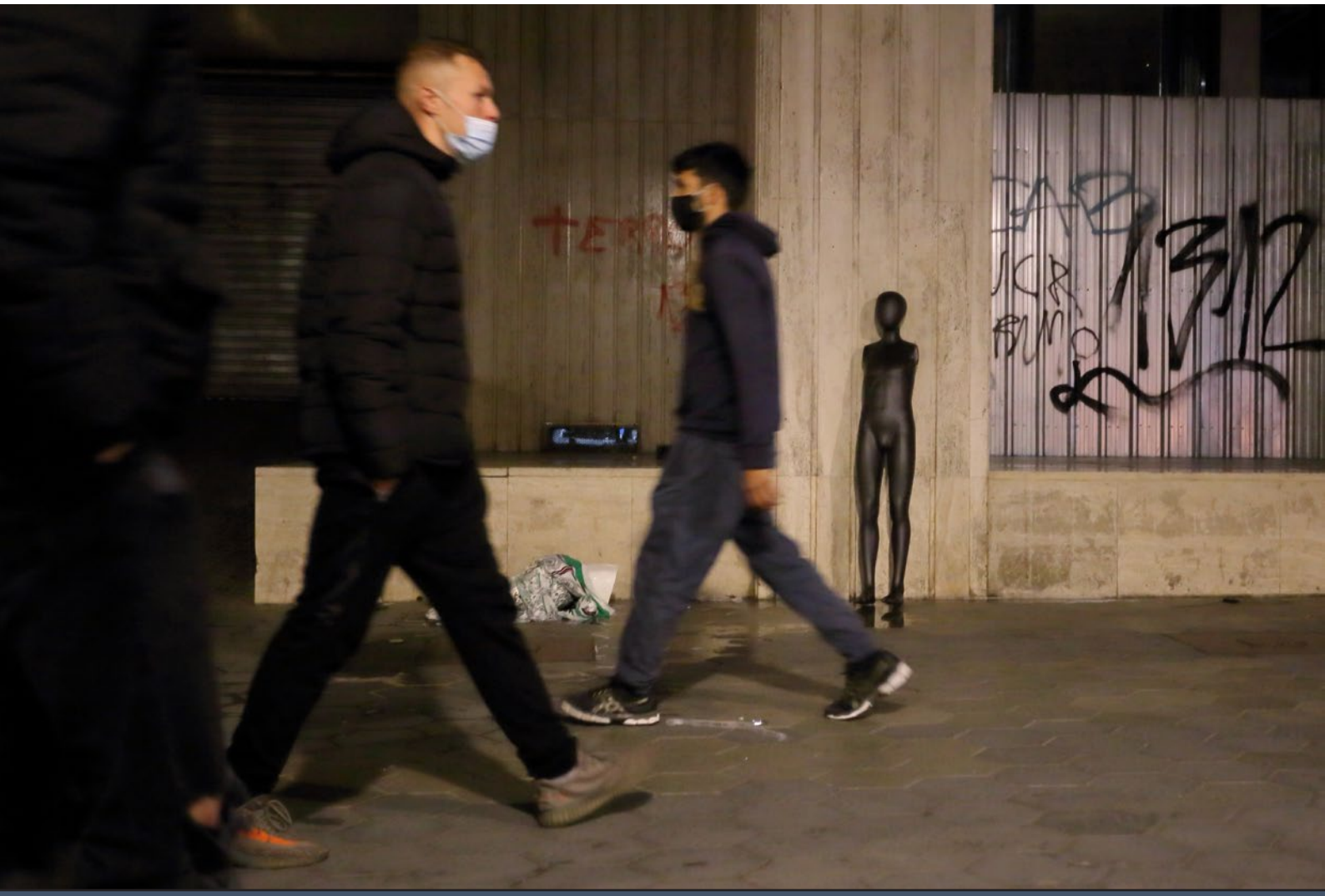

PROBA'T
IN
ROSSO
BENVINGUTS
VISA

Marc Servitje
Expectatives i realitat

De les diferents disciplines fotogràfiques que conec, la que més respecte m'ha causat sempre és la foto periodística. De fet, totes les variants tenen sempre un o més punts de connexió entre elles, però la que per a mi ho resumeix tot en un, és la foto periodística. En aquesta especialitat cal trobar l'equilibri entre el lloc, el moment, la tècnica i la creativitat.

El lloc. No és només ser on hi ha la notícia, sinó també interpretar el moment, avançar-se als esdeveniments i trobar el lloc des d'on poder fer la foto en què s'expliqui, a més a més del fet concret, el perquè, el com, el qui...

El moment. Tot sovint una imatge explica més que mil paraules, però perquè això funcioni cal que el moment sigui el precís: una mica abans o una mica després pot significar una fotografia sense ànima, sense contingut i sense valor periodístic.

La tècnica. "*Se le supone*", com es deia abans, però cal tenir-la i estar preparat. Com en el cas del lloc, cal avançar-se i preveure el que succeirà per triar la velocitat que congeli l'instant o captar el moviment que expliqui la seqüència, el valor ISO just per captar la llum necessària sense omplir de soroll, i la profunditat de camp que ens centri la mirada en un punt o en un altre. Però també cal tenir previst el tipus d'enfocament, el tipus de mesura de llum i tota la resta de paràmetres de la càmera.

La creativitat. Si a la resta de punts hi afegim la creativitat, tindrem, al meu parer, una fotografia que complirà amb tots els requisits per ser publicada a la premsa i, a més, destacarà per damunt de la resta gaudint, potser, d'un estil propi.

Després de dos dies d'haver seguit fotogràficament les manifestacions a favor de la llibertat de Pablo Hasél, puc confirmar el valor i respecte que ja tenia per aquesta professió. Les meves expectatives eren molt altes, massa. Tenia al cap les imatges que m'agradaria aconseguir, aquelles que acaben sent portada dels diaris, i això és molt difícil.

El meu lloc. El primer dia, expressament vaig voler estar una mica al marge de la manifestació. Volia saber-me moure amb seguretat entre els manifestants, la policia, les fogueres, les ampolles voladores... El segon dia ja em vaig sentir més segur, em vaig notar més integrat entre la multitud i la policia, em semblava que dominava més l'espai, les distàncies, i sempre tenia molt present d'on podia venir el perill. Així doncs, vaig aconseguir sentir-me segur, però tot i així no vaig aconseguir estar en el lloc precís. Segurament, per aconseguir-ho cal ser més valent i/o viure de la professió.

El meu moment. No vaig fer cap de les fotos que tenia al cap, ja us he comentat que les meves expectatives eren massa altes. Tampoc no vaig saber trobar el "moment", ja que, per trobar-lo, primer cal ser-hi i, com us he explicat en el punt anterior, no hi vaig ser.

La meva tècnica. El primer dia vaig pensar-me que un teleobjectiu seria la solució. Està clar, vaig pensar que poder fotos des de lluny amb un bon teleobjectiu i, a més, lluminós, seria perfecte. Doncs no, des de lluny no es veu res: hi ha milers d'obstacles que impedeixen una bona visió; a més a més, amb tanta gent és difícil aconseguir trobar un lloc alt lliure. I no cal parlar del pes i de la incomoditat de dur un objectiu tan gros... Mai més! Pel que fa purament a la tècnica, la veritat, podria haver-ho fet molt millor. Cal dir, i sense que serveixi com a excusa, que les condicions no són les millors: moviment constant, nit, llums de sirenes, armilles reflectants... un còctel gens favorable.

La meva creativitat. Res a destacar, fotos previsibles que no descobreixen res de nou. En arribar a casa després de les manifestacions ja sabia que no duia cap fotografia per fer història, sabia que el resultat no seria cap de les meves millors feines. Era conscient que, tot i que cada vegada em sentia més còmode dins la manifestació, no estava aprofitant els moments. La tensió, la preocupació per estar en el lloc segur, el casc, les sirenes, les corredisses, tot el que m'envoltava em distreia i no em deixava concentrar-me en cada foto, en cada enquadrament, en cada paràmetre de la càmera...

L'experiència. Rellegint el que he escrit anteriorment, m'adono que potser pot fer la sensació que l'experiència no ha estat gaire satisfactòria: expectatives massa altes, moments no trobats, creativitat no explotada al màxim... Doncs tot al contrari: he gaudit com feia anys que no ho feia, m'he sentit una mica més viu i amb la sensació de fer alguna cosa més que una fotografia. Amb ganes de repetir-ho, no cada cap de setmana, és clar, però preparat per buscar el meu moment precís.

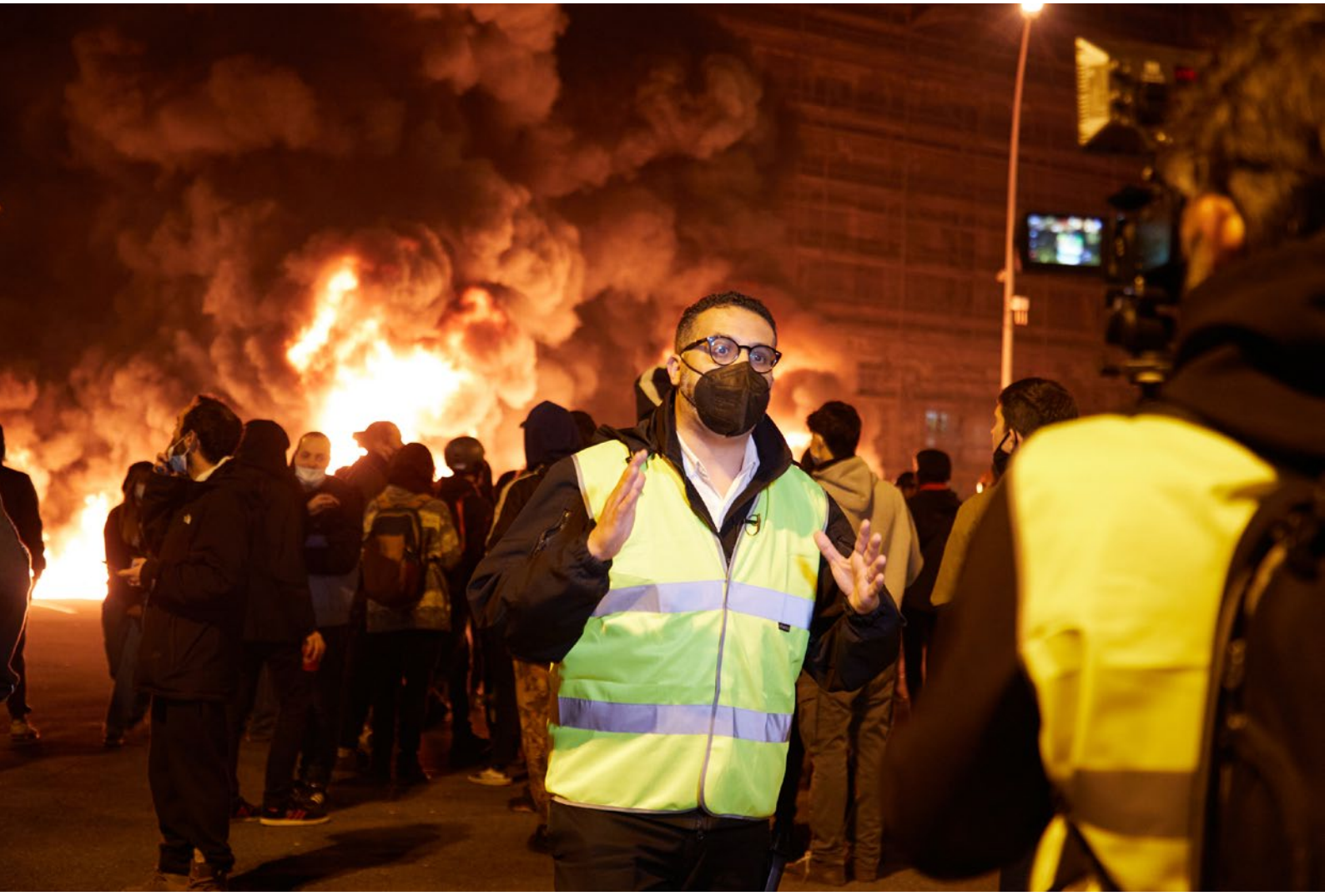

SUPERMERCAT
24H
ATM
INSIDE

Borsa de Barcelona
mossos d'esquadra
BM
E-05
policia

Les galeries dels socis i col·laboradors

Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Joan Coll					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
José Sánchez Raz					
Josep Cifre					
Josep Maria March					
Judith Aranich					
Manel Garcia					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa					
Xavier Modamio					

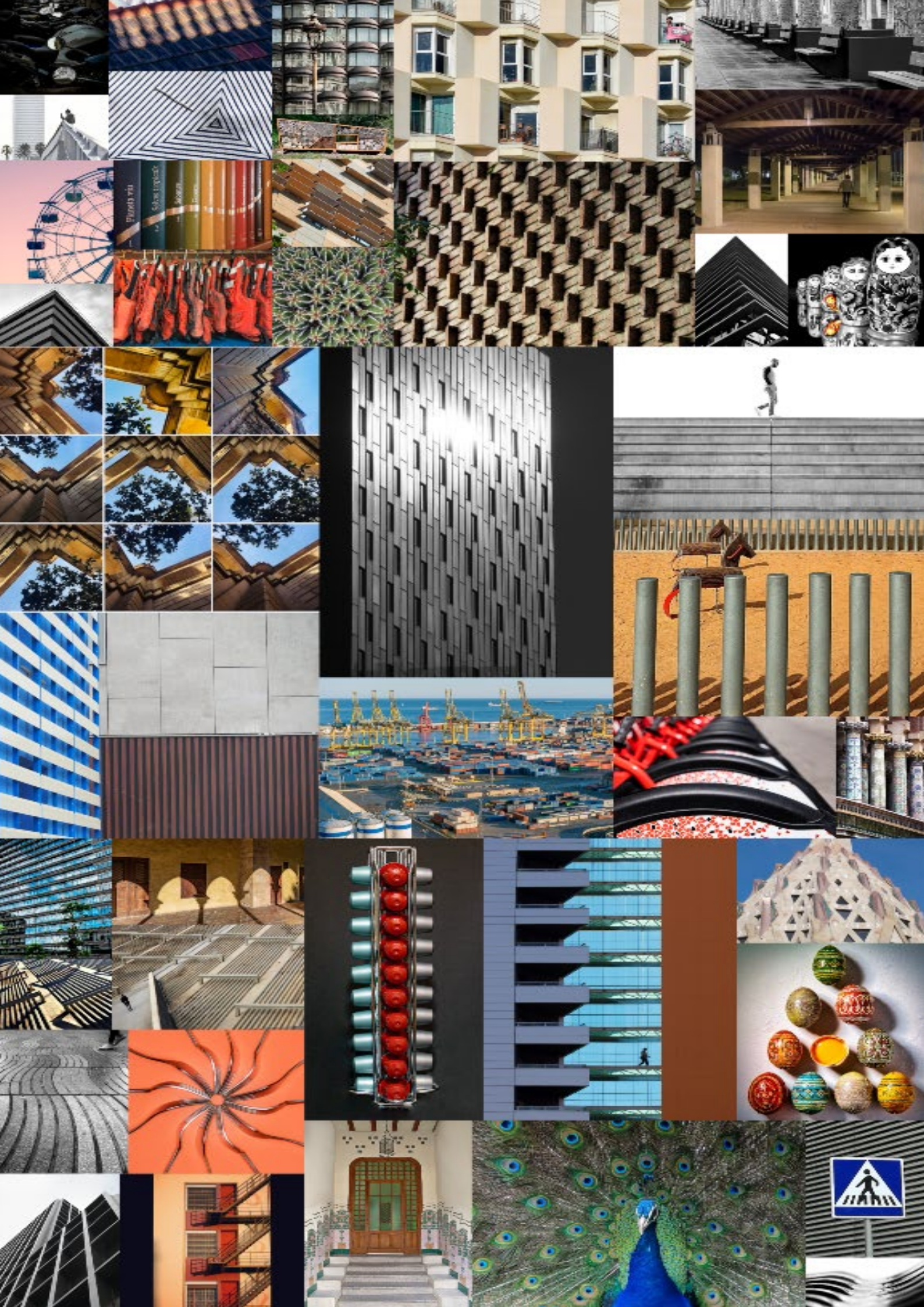

Donec Perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita "fins a reeixir", és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.